

*Thriller, který se noří do nejhlubších zákoutí lidské duše,
aby pronikl do srdce jedné ze světových velmocí*

KALYPSO

INGAR JOHNSRUD

HOST

KALYPSO
INGAR JOHNSRUD

KALYPSO

INGAR JOHNSRUD

BRNO 2017

Copyright © Ingar Johnsrud, 2016

Published by agreement

with Salomonsson Agency

Cover photo credit: Oslo by night by neverything
(www.flickr.com/photos/neverything/16173976213/),

CC BY 2.0, modified

Translation © Eva Dohnálková, 2017

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2017
(elektronické vydání)

This translation has been published
with the financial support of NORLA.
Překlad této knihy vychází s laskavou
finanční podporou nadace NORLA.

ISBN 978-80-7577-221-3 (Formát PDF)

ISBN 978-80-7577-222-0 (Formát ePub)

ISBN 978-80-7577-223-7 (Formát MobiPocket)

Pokaždé když lékaři někde přišli s novou protilátkou, museli jsme zpátky do laboratoří a zkoumat, jak obejít její účinky.

Ken Alibek, bývalý viceprezident tajného sovětského programu Biopreparat v knize *Biohazard* (Naše vojsko, 2002)

ČÁST PRVNÍ

Oslo, o osm let dříve

Stává se to každé léto. Některé dny s sebou přinášejí tak tropické vedro, až se chvěje vzduch. Asfalt potí olej, tramvaje čpí lidskými těly, Norové zapomínají, kde žijí, a nadávají na horko. Zima jim to spočítá.

Bylo tak chladno, že když Fredrik Beier zvedl ruku a chystal se zaklepat na dveře, kůže na jeho uniformě zavržala.

Okna žlutě natřeného dřevěného domu ve čtvrti Galgeberg — který tady stál snad od doby, kdy se město ještě jmenovalo Kristiania a splašky tekly jen tak po ulicích — zakrývaly široké závěsy, takže dovnitř nebylo vidět. Z komínu se však kouřilo. Sousedé nahlásili, že před půlhodinou tam kdosi křičel.

Policista se ohlédl přes rameno. Kolega Andreas Figueras stál za ním. Fredrika studily na nose brýle, a když se olízl v koutku úst, cítil, jak mu tam tají ledové perličky. Byt patřil místnímu úřadu sociálněprávní ochrany dětí a žila v něm jedna Ruska se svým synem. Utekla s chlapcem od jeho otce — farmaceuta Peder Rasmussena. Takové běžné jméno, které si člověk ani nezapamatuje. Otevřel jim chlapec, který nevypadal na to, že by už chodil do školy. Fredrik však věděl, že je mu osm. Když zvedl hlavu, aby si prohlédl tmavou chodbu, dorazil k němu závan horké páry. Andreas musel postavu v nízkých dveřích dětského pokojíku zahlédnout. Určitě si všiml i revolveru, který muž pozvedl, a došlo mu, že temné skvrny na jeho košili jsou od krve a že pára vychází z puštěné sprchy v koupelně. Ale Fredrik neviděl nic. Brýle se mu zamlžily, a když zvedl ruce k obličejí,

popadla ho za klopý silná ruka a vtáhla ho do chodby. Andreaso-vo zašátrání na rameni zmizelo a Fredrika poslala do kolen rána rukojetí revolveru.

Znovu se ozvalo bouchnutí dveří. Zaslechl vyděšený pisklavý chlapecký hlásek a pak se nad ním zdi zavřely.

Vlhkost. Lepká vrstva na čele pokračovala na krk, k místům, kde začínala těsná košile uniformy, a dál podél páteře. Nohy v zateplených zimních botách měl mokré. Slabě zalapal po dechu, ale vdechl jenom cosi temného, přes hlavu měl přetažený nějaký textilní pytel. Přepadl ho klaustrofobický pocit. Snažil se kopat, ale nohy měl spoutané. Stejně tak ruce. Měl je svázané páskou za zády. Tuhá vlákna koberce ho tlačila do prstů. Protáhl se, skrčil se, prohnul páteř, a než se stačil dát trochu dohromady, téměř u toho omdlel. Sledoval ohnivé záblesky, které se mu mihotaly před očima, pomalu počítal, zadržel dech, vydechl, zadržel dech, znovu vydechl. Vyčkával.

Rukojeť ho nejspíš zasáhla přesně do linie vlasů, protože bolest vystřelovala nejsilněji právě odsud. Když se teď nehýbal, bolest nejprve zesílila, pak jako by sevření lebky povolilo. Plíce se zaplnily vzduchem, už získal vládu nad svým dechem, svým tělem i svou myslí. Pulz se mu zklidnil.

Fredrik naslouchal. Ozývalo se nepříčetně veselé pobrukování a zvuk proudů vody ze sprchy dopadajících na smaltovanou plochu. Poznal tu píseň. Byl to Pepek. „*Já jsem Pepek námořník, já jsem Pepek námořník. Hmm, mmm, mmm, hmm. Já jsem Pepek námořník. Tutú!*“

Došlo mu, že leží na chodbě a útočník se pohybuje v koupelně. Zápěstí měl ulepená a byla mu zima. Pořezal ho nožem? Pak mu to došlo. Jak sebou tak divoce mlel, z posledních sil napínal svaly, až páska maličko povolila. Pára potom zareagovala s lepidlem a páska se začala rozlepovat a uvolňovat. Opatrně začal třít zápěstími o sebe.

„Tati? Já myslím, že teď už přijdou.“

Jasný hlásek se ozýval z druhého konce chodby. Chlapec stál určitě hned u dveří.

„Tutú!“ brumlal mužský hlas. „Pojď sem.“

Fredrik zaznamenal, že se chlapec rozběhl a jeho že někdo prudce zvedl do sedu. Muž se rozkročil před Fredrikem, serval mu z hlavy obal na polštář a Fredrik se musel nesmírně snažit, aby mezi kapkami krve, které mu ulpěly na brýlích, něco viděl.

Aby bohužel něco viděl.

Farmaceut Peder Rasmussen byl starší než on, silný s vyrýsovanými svaly na ramenou a na krku. Sundal si košili, na hrudi měl skvrny od krve. Sedl si Fredrikovi obkročmo na stehna. Tmavé vlasy spleené gelem mu zakrývaly šilhavé oči. Z dásně mezi řezákem a špičákem mu odkapávala krev. Asi k sobě tiskl čelisti tak silně, že si vylomil zuby. Jednou rukou svíral límec Fredrikovy košile, a tím ho dusil, druhou rukou mával revolverem.

Fredrik se zády opíral o vchodové dveře, ale došlo mu, že se za závěsy něco děje, protože Rasmussen těkal očima.

„Ustřelím tomu hajzlovi hlavu!“ zařval. „Dotkněte se těch dveří a vystřelím mu mozek!“

Ucítil hlaveň na čele. Pach potu, špatného dechu a máty. Muž s holou hrudí se na Fredrika poprvé podíval. Fredrik se v jeho pohledu snažil zachytit něco z toho akademického intelektuála, kterým měl Rasmussen být. Ale neviděl tam vůbec nic. Jen šilenství.

Rasmussen si špičkou jazyka olízl kapku krve z koutku, špičák se mu pokryl narůžovělou vrstvou. Nasál chuť krve a zasyčel: „Myslím to vážně. Jestli nevypadnou, vystřelím ti ten zsranej mozek z hlavy.“

„Tati... on rukama...“

„Pedere Rasmussene!“ zakřičel někdo zvenčí. „Pedere Rasmussene!“

Na zlomek vteřiny zaváhal. Ted', nebo nikdy. Bůh ví, co by se stalo, kdyby ten blázen přišel na to, že má Fredrik volné ruce. Zaklonil se a pak vši silou vyrazil proti ruce, ve které Rasmussen svíral revolver. Trefil ho do zápěstí, zbraň dopadla na stěnu. Fredrik chytil toho šílence za hlavu a přitáhl si ho k sobě.

„Ted'!“ zakřičel. „Není ozbrojený. Pojďte!“

Udeřil se o mužovo čelo do nosu, praskla mu tam nějaká céva, ale držel, zakousl se do kusu volnější kůže, pěstí bušil muži do uší, hmatal po ohryzku, znovu ho kousl. Ucítil krev.

Zdálo se mu, že tříštění dveří, které povolily pod nárazem beranidla, přichází jakoby z dálky. Avšak ne ten hlas. Ten slabý, vyděšený chlapecký hlas.

„Stůjte, nebo střelím.“

Ten se neozýval zvenku, ale odkudsi ze žaludku. Fredrik povolil stisk na Rasmussenově krku. Ústa sklouzla. Zvrátil hlavu. Začal kašlat krev. Chlap, který ležel na něm, jenom civěl.

Mezi nimi a vchodem se potácel chlapec. Nohy měl u sebe, paže zvednuté. V drobných, jako křída bledých dlaních svíral rukojeť revolveru. Hned za dveřmi stáli tři policisté ze zásahové jednotky. V černém, v maskách, zbraně připravené k výstřelu. Byl tam i Andreas, pod neprůstřelnou vestou se mu krčila uniforma.

„Stojíme,“ řekl jeden z mužů. Rozvážně. Až neskutečně rozvážně.

„Stáhneme se, chlapče. Ted' nestřílej. V klidu. Neublížíme ti.“

Předtím to byl prudký pohyb vpřed, nyní policisté couvali, velice potichu, ohleduplně, opatrně.

„Zastřel ty hajzly! Zastřel je!“ zaburácel ten blázen. Znělo to jako hlas šílenství, žlučovité plivnutí.

„Ne...“

„Tati...“
„Střílej!“

Nyní

S podzimem přišel déšť, s deštěm vítr a s větrem listí.

Neustával v práci. Ošuntělý blázen se stále ochomýtal kolem náhrobků a shraboval listí. Honil tupé zuby hrábí po zemi. Sundával zhnědlé listy rukou a pak je házel do pytle na odpadky, který tahal s sebou.

„Patetické,“ mumlal si muž, který se jmenoval Mikael Morenius. Řeřavý uhlík nedopalku při dopadu na asfalt zapraskal. Mikael na něj šlápl a rozzlobeně si uvědomil, že mu provlhly kožené boty.

Na parkovišti za ním se ozvaly rychlé šouravé kroky, které přerušil silný záchvat kašle. Otočil se k příchozímu. Starší mohutný muž se opíral o střechu jednoho z vozů, o ojetý modrý fiat, a vykašlával do kapesníku hleny. Mikael počkal, dokud záchvat nepřejde, a teprve pak se k muži přiblížil. Podal mu ruku.

Muž na něj jenom zíral. Uchopil Mikaelovu umělou ruku a pak se oba posadili do křídově bílého BMW.

„Ksakru,“ zasténal starý chraptivě, držel si kapesník před nosem a přitom rukou šátral po tlačítku, kterým se otevírá okénko. „Smrdí to tu,“ pokračoval se zřetelným ruským přízvukem.

„Já tady kouřím,“ řekl Mikael.

„To mi nevadí.“

„Tak to budou ty kořata.“

Mikael pootočil klíčkem, aby mohl ovládat okénko, a nechal ho sjet až dolů. Sám téměř nic necítil. O čich přišel, když mu lékaři amputovali ruku. Nikdo mu nebyl schopen vysvětlit, jak to spolu souvisí. Rus si na své straně otevřel okénko jenom na malou šěrbinu.

„Kočka vyvedla v motoru mladý. Ty mrňata tam pak dost rychle uhořely,“ vysvětlil mu Mikael.

Když osvětlení kabiny zhaslo, vytáhl Rus z náprsní kapsy obálku a podal ji Mikaelovi.

„Tady,“ řekl. „Důkaz, že mluvím pravdu.“

„Důkaz,“ zopakoval Mikael, když si ji bral.

Umělou rukou neobratně stiskl boční hrany obálky, až její obsah vyklouzl ven. Připadal mu v dlani neskutečně těžký. Špičkami prstů přejel po rubínech, nehtem poklepal na zářivý zlatý okraj. Kachní srdce. *Le Coeur de Canard*.

Chvíli seděli a pozorovali stíny na horizontu. Neúnavný boj toho osamělého muže s podzimem. Mikael s pokývnutím podal Rusovi telefon.

„Čeká.“

Starý důstojník otevřel dveře a vystoupil. Mikael mluvil a přitom si navlékal šperk. Narovnal se na sedadle, aby pocítil jeho tíhu. Chladný kov a drahokamy mu spočívaly na prsou. Zlatý řetízek dosedl mezi krční obratle tak, jak měl. Konečně.

Když Rus nasedal do auta, silně kašlal. „Takže to nepočká?“

Mikael zavrtěl hlavou. „Jestli je pravda, co říkáš... tak jsi zachránil život mnoha lidem.“ Znělo to obchodnický. „Rádi bychom se ti za to odvděčili.“

BMW se rozjelo a muž mezi hroby přestal hrabat. Zvedl pytel na odpadky, vysypal z něj listí na zem, strčil dovnitř ruku

a vytáhl předmět, který tam ležel. Cepín. Na kovu se zaleskly dešťové kapky. Když se snažil otevřít zámek fiatu, opakoval si poznávací značku druhého vozu.

3

Anxiolytika. Znepokojivé. Na uklidnění. Dýchací funkce. Životní situace.

Univerzitní nemocnice.

Slova ozývající se za sklem, která se srážejí v páru na oknech, až se promění v kapky, které stečou k sobě, a zůstanou pouze holé koruny stromů vyryté nad koksově šedým osloským říjnovým nebem. Když nadporučík Fredrik Beier neochotně otočil hlavu k lékárně, uvolnily se mu náplasti, které přidržovaly obvaz na hlavě.

„Krevní testy prokázaly přítomnost prostředků na zmírnění úzkosti a značné množství léků proti bolesti. Společně s alkoholem. S velkým množstvím alkoholu.“

Lékařka stála vedle postele, obdélníkové brýle si posunula na čelo. Teď se začetla do lékařské zprávy a červeným nehtem si přitom přejížděla po širokém nose. Na Fredrika se nedívala.

„Pro vás, pro člověka, který vás bude ošetřovat, a pro vaše...“ lékařka zaváhala a podívala se na dvě ženy, které v nevelkém pokoji seděly na vratkých stoličkách, „rodinné příslušníky je teď nejdůležitější, abyste přišli na to, proč k téhle situaci došlo. A začali to nějak řešit. Aby k ní nedošlo znovu.“

Třela si nos tak silně, až jí zbělel.

„Nějaké informace... o sebevraždě a depresi,“ řekla a vsunula mu pod brýle na nočním stolku několik brožurek. Pak odešla.

Fredrik Beier kdysi slyšel, že si pacienti tady v univerzitní nemocnici mohou sami vybírat obrazy, které budou mít v pokoji. Dumal nad tím, kdo v tomhle pokoji asi ležel před ním, že si vybral obraz dvou šklebících se klaunů, kteří balancují na laně nad dálnicí. Očividně šlo o člověka, který na tom byl ještě hůř než on. Snažil se o obrazu zavtipkovat, ale neznělo to nijak přesvědčivě.

Žena, která pod tou mazanicí seděla, se neusmála. Byla to Bettina, jeho přítelkyně. Jenom na něj civěla a přetáhla si pletený svetřík přes ramena, jako by jí byla zima. Mezi prsty kroutila vlákno, které vytáhla z rukávu. Černé vlasy jí sklouzly do čela.

Ticho přerušila druhá žena. Alice. Fredrikova exmanželka. Právě před jejím bytem ho záchranáři sbírali — uprostřed ulice Stoltmakergata ve čtvrti Grünerløkka. Měl v sobě neskutečné množství léků a alkoholu. Tam ležel, před bytem, kde Alice žila se svým druhým manželem Erikem.

„Jo... co se stalo, Fredriku? Andreas říkal, žeš byl úplně v pohodě, když jste se rozešli. Je to kvůli...“ mluvila teď vlídněji, „zase kvůli Frikkovi?“

Fredrik a Alice spolu měli dvě děti. Teenagery Jacoba a Sofii. Mívali ovšem tři. Smutek z toho, že Frikk zahynul při požáru, se nedal nijak utišit. Samozřejmě že šlo o to. Ale uplynula už dlouhá doba. Třináct let. Už se nebudil každé ráno se srdcem zmrzlým na kámen. Když zavrtěl hlavou, náplasti ve vlasech a na krku povolily.

Co se ten večer před necelými dvěma dny vlastně stalo? Nevybavoval si to. Tedy, něco si pamatoval. Společně s Andreasem uzavřeli vyšetřování dalšího případu zneužívání dítěte. Dalšího v té nekonečné řadě případů, v nichž se řešila znásilnění dětí

rodinným příslušníkem a které na ně připadaly v oddělení násilných trestných činů a sexuálních deliktů v okrsku hlavního města Osla. Opět odcházel ze stanice s jakousi podivnou černou dírou v prsou. Zašli si na jídlo a na pivo, najedli se, popili a pak... pak mu všechno splývalo. Kakoфонie hlasů, sirén, nepochopitelné únavy a vzteku. Hluk. Nedokázal ta slova od sebe odlišit, stejně tak pocity a nálady. Až do chvíle, kdy se věty začaly formovat na okenní tabulce a on se probral tady v nemocnici.

„Cos řekla dětem?“

Alice si utáhla vlasy stažené do culíku. Došlo mu, jak je každá jiná — Alice a Bettina. Tam, kde byla jeho přítelkyně štíhlá a tmavá, byla jeho exmanželka plná a světlá — vzhledem i povahou. Zatímco Bettina v sobě měla zvláštní jiskru, úzké vyzývavé oči, které v něm vždycky dokázaly probudit touhu, Alice byla... laskavější.

„Nic,“ odvětila Alice. „Sofii zavolám během dne. A Jacob... no, ten přece o víkendu nezůstával doma, měl koncert. A nemyslím si, že by Bettina...“

Bettina si mnula ruce, bylo slyšet šustění suché kůže. Když se Sofie odstěhovala do Bergenu, kde studovala, rozhodl se šestnáctiletý Jacob, že bude žít s otcem.

„Ne,“ pronesla Bettina, „musíš si s ním promluvit sám.“

Vstala. „Jenom nechápu,“ dodala, „proč jsi sakra ležel na ulici před jejím domem,“ pohodila rukou k Alici, ale dívala se na něj. „Jako nějaký umírající indián nebo co.“

„Cítila by ses líp, kdybych umřel u nás?“ zeptal se Fredrik.

„Jo!“ odsekla Bettina.

I když pršelo, na polích na poloostrově Bygdøy ještě pořád ležela trocha sněhu. Kafa Ikbálová z auta sledovala, jak bílá barva mizí a zůstává jenom břecha. A i ta se do večera rozpustí.

Vyšetřovatelka si dávala načas. Politovala gardistu, který se před branou královského statku klepal zimou, a zadívala se na fasády domů ve skanzenu. Jaká divná směsice domů, budov, chalup a postavených městských čtvrtí, které někdo vytrhl ze základů a přenesl sem. Jednou tam šli se školou a teď si znovu vybavila, co ji tenkrát napadlo — jak tady kdysi bývalo bílo. Sníh, lidé, dokonce i jídlo, které jedli — brambory s omáčkou, mouka a ryby. Kdy se tady objevila první občerstvení s kebabem? Mešity a na rohu obrázek toho Turka?

Cesta z centra trvala jenom chvilku, kabina vozu se ještě ani nevyhřála a za oknem se už objevila krajina zaplněná domky a vedlejšími silničkami. Tady bydlí ti největší boháči z celého Norska, pomyslela si, a svůj blahobyt dávají okázale najevo svými příbytky. Vilky jak vystřižené z tyrolského venkova tady stály hned vedle těch funkcionalistických. Taková jihnorská idylka na steroidech, patologická studie zděděných peněz, rozfofrovaných milionů získaných z těžby ropy, cyniků a šťastlivců. Vždy dokonalí lidé s podvyživenými psy a naddimenzovanými autáky.

Na východní straně poloostrova, kde se terén zvedal do mírného hřebetu, parkoval mezi vilami policejní vůz a Kafa zastavila vedle něj. Seděla v autě a poslouchala déšť, který rozeznával hliníkovou karoserii auta.

Vzpomínala na první vraždu, kterou po nástupu na oddělení násilných trestných činů a sexuálních deliktů řešila. Tenkrát

jí velel Fredrik Beier, ten čahoun. Myslelo mu to dobře, ale čím dál častěji propadal jakési trudnomyslnosti. Zpočátku ho měla ráda. Dost ráda. Ale cosi mezi ně vstoupilo. Teď ho vídala jenom zřídka.

Kafa si rukou přejela po krku a klíční kosti. Otok už splaskl, ale ještě pořád to bolelo. Do prdele. Teď na to nechce myslet. Teď ne, protože tenhle případ je speciální — tahle vražda patří jenom jí. První vražda, jejíž vyšetřování povede ona. Dlouhé tmavé vlasy si stáhla do culíku a vzala si pláštěnku. U brány čekali dva policisté v uniformách.

„Klukovi, co nosí noviny, se to nějak nezdálo,“ informoval ji jeden z nich — menší chlápek se širokými rameny — a chlupatou rukou ukázal na schránku. Kafa na ni zamžourala. Na mosazné cedulce bylo krasopisně vyryto *Gerda Thraneová*. Pětaosmdesátiletá vdova, jediná obyvatelka vily, jak se dozvěděla.

„Roznáší tady už léta a všiml si, že paní Thraneová si už nějakou dobu noviny nevyzvedává. Ve dveřích je takový ten staromódní vhoz na dopisy — nejdřív tam nakukoval a pak zavolal policii.“

„A vy jste byli uvnitř?“

„Ano, je to celkem síla.“

Policista jí otevřel bránu, ale Kafa místo toho o několik kroků ustoupila. Ruce si dala v bok. Vilu obloženou červeně natřeným dřevem chránil před zvědavýma očima neudržovaný dřívěšový plot. Ke vchodu vedla březová alej. Vila byla vysoká, i když podle oken se dalo odhadnout, že stěží ukrývá více než dvě patra. Dům nepůsobil nijak okázale, spíš jenom masivně a udržovaně. Kafa odhadovala, že je z něj vidět na osobní přístav ležící v zátoce Langviksbukta.

„Nebylo zamčeno,“ vysvětloval Kafě policista, když se zastavili před vchodem. Uschlé růže se tiskly ke štíhlým oporám vedle dveří. Někdo je před začátkem zimy zapomněl ostříhat.

Vstupní hala byla rozlehlá, ale obložení stěn a tkané závěsy jí dodávaly jakousi tísnivou atmosféru. Kafu hned udeřil do nosu ten zápach. Už se jí z něj nedělalo zle, ale i tak se pokaždé cítila nepříjemně. Zároveň ovšem pociťovala jisté chvění. Hasiči nemají rádi požáry, přesto jim činí potěšení je hasit. Ona to měla stejně se zločiny.

Na cestičce vedoucí k domu se jí na kozačky nalepilo listí, teď se sehnula, aby si natáhla igelitové návleky, a všimla si, že se jí policista dívá na zadek. Stál tam, jako by měl dojem, že by mu měla za pomoc, kterou jí prozatím poskytl, nějak poděkovat. Così zabručela, podívala se do tmy za skleněnou výplní dveří a pak je loktem rozevřela.

Zvenku působilo obydlí docela obyčejně, ale hala, do které vstoupila, se zvedala až pod střechu, nějakých osm nebo deset metrů. Ze stropu visel honosný lustr. Stěny zdobilo masivní teakové obložení, ale dojem z exkluzivního dřeva kazily ohnuté hřebíky napůl trčící ze zdí. Musely jich být celé stovky. Vězely dokonce i ve dveřích. Vybledlé čtverce, obdélníky a ovály napovídaly, že na každém z nich visel nějaký obraz, rámeček nebo co to bylo.

Je součástí policejní práce, že člověk vchází do soukromí jiných lidí, ale když Kafa vstoupila na tmavorudý koberec, který pohlcoval veškeré světlo i zvuk, měla dojem, že právě narušila klid nějaké svatyně. Pokoj vypadal jako mauzoleum. Přímo před ní se vypínalo široké mahagonové schodiště s nízkým oblým zábradlím. Schodiště ústilo na ochozu, který se táhl po stranách haly. Mrtvola nedopadla až dolů, nohy měla několik schodů nad podestou.

Byl to muž. Měl silnou nadváhu, pravděpodobně byl středního věku. Z rysů obličeje toho moc nezbyvalo, protože byl mrtvý už nějakou dobu. Ležel na zádech, na sobě měl špinavé tmavomodré tepláky. Stehna a kotníky byly vytočené do stran. Volná košile odhalovala holou hrud' a nevýrazný krk. Tlustý zeleno-

černý prst ještě pořád svíral ouško keramického hrníčku, který ležel rozbitý vedle.

Když policista za jejími zády zakašlal, lekla se.

„Vypadá to, že mrtvola má vřadu na hlavě hlubokou ránu, v místě, kde lebka dopadla na schody.“

Kafa se předklonila, aby se podívala. Světlé vlasy pod nánosem zatvrdlé krve zčernaly. Kůže zmodrala. Muž neměl žádné boty, jenom černé tenisové ponožky. Z jedné z nich vyčníval zčernalý palec.

„Kdo to je?“ zeptala se Kafa.

Policista vytáhl průhledný sáček s řidičským průkazem. „Mikael Morenius. Jmenuje se Mikael Morenius. U pohovky v jídelně jsme našli jeho řidičák.“

Kafa si sáček vzala a natočila ho ke světlu z lustru. Řidičský průkaz vydaný před deseti lety, na fotografii byl vážný hubený světlovlasý muž.

„Ten teda přibral.“

„To teda jo.“

„A pak... spadl? Byla to nehoda? Ale co dělá tady? Doma u nějaké staré vdovy? A kde je ona?“

Policista zavrtěl hlavou.

„Proto jsem to ohlásil kriminálce. Paní Thraneová zmizela.“

5

Během dne chodil Fredrik na vycházky s Kroisosem, večer se vplížil do kuchyně, vzal si židli a posadil se před Jacobův pokoj.

Tam položil hlavu na zeď, narovnal si ztuhlé koleno a poslouchal. Z nemocnice ho propustili před dvěma týdny.

Kroisos patřil Bettině. Jako každý správný kokr byl nervózní, měl vyčítavé oči a často trpěl průjmy. Smutnýma očima, opravovala ho Bettina, pak mu posunula velké brýle s ocelovými obroučkami do vlasů, pohladila ho po kníru a řekla: „Jako máš ty.“

Tipoval Brahmse, ale jistý si nebyl. Až do chvíle, kdy se k němu Jacob přistěhoval, bral Fredrik synovu hru na violu jenom jako koníček. On sám v mládí koketoval s klarinetem. Ale tohle bylo jiné. Jacob studoval na Konzervatoři Benjaminu Buese. Má talent, říkal jeho učitel a slovo talent pronášel, jako by chtěl Fredrika informovat o požáru. O požáru v peněžence, napadlo ho, protože tisícovky za hodiny navíc jen litaly. Když tam však ten večer poslouchal, napadlo ho, že tato investice nebyla marná.

Pro otce není úplně snadné vysvětlovat synovi, že krabičky ve skřínce nad umyvadlem jsou nový druh antidepresiv a že táta je doma, protože se v opilosti předávkoval léky. Jak tam tak posedával a poslouchal, v hlavě se mu objevovala stále další a další vysvětlení. Ale tyto simulované dialogy končily vždycky stejně — tím, že se Jacob zeptá, proč se to stalo. A Fredrik mu nedokáže odpovědět.

A tak ten večer prostě vstal a zaklepal.

„Je ti divný, proč nepracuju?“

„Tati, o tom se nemusíme bavit.“

„Já myslím, že nejspíš musíme.“

Jacob zavrtěl hlavou. Měl husté tmavé kudrnaté vlasy.

„Říkala ti máma něco?“ Fredrik se pokusil o úsměv.

„Nemůžeme se bavit o něčem jiným? Teď na to nemám náladu.“

„No dobře, o čem teda?“

„Můžeš jít, jestli chceš.“

Nad psacím stolem měl syn pověšenou fotografii katedrály v městě Tromsø, kde se sestrou Sofií žili. Když jejich nevlastní otec dostal vedoucí místo na ministerstvu školství, vrátili se do Osla.

Trojúhelníkovitá budova kostela se skleněnou fasádou a úzkým křížem zářila v zimní noci. V rohu byla mezi sklo a rám zastrčená malá fotografie baculaté usměvavé pihovaté holky s rasta copánky.

„Kdo to je?“

„Nikdo.“

„Nikdo?“

„Jedna holka ze školy. Irene.“

„Jistě,“ strojeně odtušil Fredrik. „Co to hraješ?“

Jacob obrátil oči v sloup. Nasadil si sluchátka a zvedl z postele ty svoje přerostlé housle.

„Jeden kus od Brahmsa. Mám ve sluchátkách doprovod,“ vysvětlil, jako by se sem otec právě propadl odněkud ze středověku.

„Tak hraj.“

„Ale buď potichu,“ řekl Jacob a zavřel oči. Pohupoval se. Byl téměř o hlavu menší než Fredrik, ale zavalitější. Na ramenou, zadku a břiše měl víc tuku, tuhle postavu zdědil po matce. Co nevidět dospěje, co nevidět. Viola zněla rozzlobeně, divoce, brutálně. Když Jacob skončil, dál seděl se sluchátky na uších.

„Teď můžeš jít.“

Ve své ložnici měl zhasnuto, plochá obrazovka před postelí ozařovala podlahu a zdi modře a zlatě — barvami, které byly v televizním debatním studiu. Od chvíle, co se Simon Riebe stal premiérem, uplynul asi rok. Teď předseda Konzervativní strany s jedním přimhouřeným okem poučoval své politické protivníky o obranné politice státu.

Když se Fredrik mihl před obrazovkou, ztlumila Bettina zvuk. Protože Fredrik nic neřekl, ostentativně si povzdechla. Jemu ještě pořád zněla v hlavě ta překrásná pochmurná melodie, kterou hrál Jacob. Vyhodil Kroisose z postele, lehl si vedle ní a ona mu jako obvykle položila hlavu na hrud'. Chytila ho za penis. Mezi jejími tmavými vlasy prosvítala bledá pokožka hlavy. Položil jí ruku na nadloktí, na pochmurné tetování s orlem, které ho vždycky tak rozladilo.

„Chceš si o tom promluvit?“ zeptala se.

„O rozpočtu ministerstva obrany?“

„Ne!“ odsekla rozzlobeně.

Ne, nechtěl o tom mluvit.

Bettina se na něj posadila. Zavřel oči, ale stejně to nešlo.

6

Mrtvé embryo v kožených pantoflích lemovaných bílou plísni. Možná za tu asociaci mohly tmavomodré žíly na zátylku, možná ta poloha plodu — přece jenom mrtvola ležela nacpaná pod kapotou vozu. Sice poměrně velkého vozu, ale ani v Bayerische Motoren Werke nepočítají s přepravou lidí v zavazadlovém prostoru. Možná za to mohly hrábě položené vedle těla nebo prostě jenom všechna ta krev a tělní tekutiny, které se vyvalily na bílý igelit. Tohohle zmrda prostě život potratil a Kain u toho potratu byl.

Kain zvedl ruce. Na hřbetech rukou mu naskočily žíly. I když se setmělo už před hodnou chvílí, nebe nad městem zářilo díky

odraženému světlu lamp a domů žlutě a oranžově. Odražené světlo mu barvilo ruce, ale jenom slabě. Tady v údolí Grorudalen bývala noc většinou černá. Obnažené zubní krčky ho bolely. Srdce mu bušilo. Z kapsy těsných džínů vytáhl žvýkačky — mentol by měl podpořit produkci slin. Bylo to divné. Šlo o následky užívání amfetaminů. Potil se. V tríslech a v podpaží, také čelo a páteř měl celé ulepené. Hlad neměl, ale neustále mu kručelo v břiše a pořád prděl. Byly to slizké páchnoucí prdy. Ústa měl vyprahlá, jako kdyby požvýkal noviny. Oči byly vyschlé. Co mělo být vlhké, vyschlo, co mělo zůstat suché, zvlhlo. Všechno pozpátku. Nebo naopak. Na tom zas až tak nesešlo. On se soustředil na lebky. Ne na slova.

Kain patřil k silným chlapům, ale zvedat mrtvolu je vždycky náročné. Dosud si pamatoval, jak to dělal poprvé — v létě, v osmdesátých letech, právě dorazil na motorové jachtě na ostrov Kragerø. Uvnitř čerpadla byl přilepený balíček kokainu, který vážil dva tisíce devět set osm gramů. Devadesát dva gramů už si Kain ulil do kapsy své mátově zelené bundy značky Lacoste. Nenapadlo ho, že ten stejný chlapík, který se s ním v Rotterdamu loučil, na něj bude čekat i v přístavu v Kragerø. S naprosto stejnou digitální váhou. Říkalo se mu Máslovej Tore, protože vždycky mluvil tak úlisně. Pokusil se Kainovi ustřelit hlavu pistolí Luger a určitě by se mu to bývalo povedlo, kdyby se z té pistole od války střílelo. Zájem o historické zbraně stál Máslovýho Toreho život. Zbraň mu bouchla v ruce a Kain neviděl žádný důvod, proč by ho to mělo nějak zajímat, jenom si z vybavení lodi vzal škrabadlo na led a dorazil ho.

Z této epizody si Kain vzal čtyři ponaučení. Zaprvé: Je dobré odlišovat zbraň od suvenýru. Zadruhé: Pašeráci drog nemají rádi, když se je někdo snaží podfouknout. Zatřetí: Když chceš někoho zabít, máš většinou jenom jednu šanci. A začtvrté: Na umírajícím těle není nic harmonického, je to jenom jakýsi uzel,

bez odporu, bez svalového napětí, uzel, kterému už nezáleží ani na sobě, ani na druhých. Vypouští obsah střev a v hrtanu mu chrčí, jak se plíce před kolapsem smršťují.

Kain si ho tedy dobře chytil. Jednu ruku pod koleno, druhou do podpaží. Nedařilo se mu zachytit tu umělou ruku. Vyvalil se na něj nechutný puch, ten chlap už měl být dávno pod zemí. Dole v kanále zahlédl ventil a ještě zaslechl, jak se tělo při pádu natrhlo o kov. Nasunul víko kanálu zpátky na místo. Když dopadlo na kovový rám zapuštěný v asfaltu, zazvonilo jako zvon. Nebylo to úplně do posvěcené hlíny, ale Kain taky nebyl nijak zvlášť věřící člověk. Na to už žil příliš dlouho. Ze země opět povstaneš? Smrt je smrt. Alespoň takovou zkušenost s tím měl on.

Když dorazil k vozu, pečlivě zavřel zavazadlový prostor. Potom přešel na stranu spolujezdce a položil ruce na střechu. Sklonil hlavu a prudce oddechoval. Srdce mu ještě pořád divoce bušilo. Na svém odrazu na okénku viděl, jak se mu do vlasů snášejí velké těžké vločky, jak se mu tam ukládají a jak lesklá hlava v místech, která už světlé prameny vlasů nezakrývaly, začíná vlhnout.

Zase sněžilo. Podzim brzy přejde v zimu. Uprdl si a nasedl.

Žádné dvě vločky nejsou úplně stejné, napadlo ho a zadíval se na spolujezdce.

7

Z temných snů Fredrika probudilo Bettinino hlasité chrápání. Sám si vypil kávu. Uvědomoval si, jak ho halí závoj z anti-

depresiv. Listoval si v *Našem hospodářství*, četl, ale nic z přečteného mu v mysli neulpívalo. Když z ložnice uslyšel šramot, obul se. Naučeným pohybem hmátl po holi u dveří, ale už tam nebyla. Manšestrové sako si oblékl na schodech.

Vlastně hůl nepotřeboval. Od chvíle, kdy při výbuchu v nemocničním pokoji v Ullevålu, kde po masakru v Mariánském údolí drželi pachatele, přišel k úrazu, uplynul už rok a půl. Ale ta hůl byla dárek a jemu se líbilo, jak s ní vypadá. Když procházel Bogstadovou ulicí, díval se na sebe do výloh.

Měl dojem, že ebenová hůl s ohlazenou kulovitou hlavicí zakončená ocelovou špičkou mu dodávala jakýsi nadčasový vzhled. Bohužel ji někde ztratil a netušil kde.

Místo sebe s holí teď v odrazech viděl svou vysokou postavu, jak kulhavě pospíchá. To kvůli bolavému levému koleni chodil tak zvláště. Byla to taková neustálá připomínka Frikkovy smrti.

Šedá fasáda policejního ředitelství splývala nad čtvrtí Enerhaugen s oblohou. Sníh se změnil v rozbředlou břechku a město páchlo výfukovými plyny.

Na psacím stole na něj čekal vzkaz. Fredrik to hranaté písmo hned poznal. Ten vzkaz vypovídal dost o svém autorovi: „Moje kancelář. Ihned.“

Policejní ředitel Trond Anton Neme měl dveře kanceláře otevřené. Fredrik věděl, že sekretářka ještě nepřišla, protože tou sekretářkou byla jeho přítelkyně Bettina. Potkali se na jednom pracovním semináři a ve chvíli, kdy tajemník z ministerstva přednášel jejich kolegům o důležitosti měřitelných výstupů, si to spolu rozdávali jako dva zdivočelí psi. Měřitelným výstupem každopádně bylo, že tady teď Fredrik stál. Nemohlo to mít jiný důvod, protože ředitel si většinou svoje podřízené po nemocenské na kobereček nevolal. Bettina mu to musela vykecat a Fredrik ji za to teď proklínal.

„Beiere,“ ozval se jejich ostrílený ředitel ode dveří. Rázně na Fredrika kývl, a přivolal ho tak dovnitř. Ukázal na židli u svého stolu vyhrazenou návštěvám. Takový ten kus nábytku, na kterém se neusadíte pohodlně, ani kdybyste se rozkrájeli.

„Kávu?“

Vyšetřovatel zavrtěl hlavou. Už si dal jednu instantní z automatu na chodbě.

Neme nalil sám sobě, naklonil se nad stolem a prohlížel si Fredrika malýma očkami.

„Jste zdravý?“ Než Fredrik stačil odpovědět, pokračoval: „Ještě jako student jsem byl na praxi u policejního velitele na ostrově Tromøya u Arendalu. Velitel se jmenoval Scheie, byl odvážný, spravedlivý, skvělý strážník, šikovný vyšetřovatel, dobře se vyznal v místním prostředí, a když musel, uměl tvrdě zasáhnout. Čestný muž.“

Neme si položil palec do rýhy na bradě.

„Jednoho dne nepřišel do práce. Byl jsem tam nejmladší, tak mě poslali k němu domů. Bydlel v takovém bílém dřevěném domku. Když jsem zazvonil, neotvíral. Ale zahradní hadice byla napojená na vodovod a prostrčená škvírou v okně do ložnice. Zevnitř se ozýval nějaký divný zvuk, takže jsem tam vlezl. A tam jsem ho našel. V ložnici...“

Udělal tak dlouhou pauzu, že už si Fredrik začal myslet, že mu nějak unikla pointa.

„Velitel byl nahý,“ řekl nakonec Neme, „ nahý a mrtvý, uškrtl se na psím obojku, který si připevnil ke stropu. Tu zahradní hadici si strčil do zadnice.“

Ředitel viděl, že Fredrik chce něco říct, ale mávl rukou, aby ho zarazil.

„Neptejte se mě proč, já mám taky radši misionáře,“ teď promluvil tišeji, „ale to nebylo to nejhorší. Protože víte, co měl na-

lepené všude kolem na zdech? Na stropě? Čím polepil úplně každický centimetr své ložnice?“

Fredrik samozřejmě nevěděl.

„Byly to oči.“

Neme stiskl zuby.

„Ve sklepe jsme našli plno časopisů a novin. Ten chlap vystříhal všechny oči, které našel, lidské nebo zvířecí, na tom mu nezáleželo, a vylepil si je tam.“

Rozhodil rukama.

„Já u něj byl na večeri! Seděli jsme v obýváku, pili jsme pivo a dívali jsme se na fotbal!“

Fredrik na něm viděl, že se div neotrásá.

„Magor,“ pronesl jenom Neme, „velitel Scheie byl prostě úplněj magor.“

Namířil na Fredrika prstem. „Ale byl to opravdu dobrý policista.“ Založil si ruce a opřel se ve své široké kancelářské židli. Sebevědomě na Fredrika zíral.

„Chápete, co tím chci říct.“

„Rozhodně,“ odvětil Fredrik. „Naprosto.“

Seděli a dívali se na sebe. Neme se několikrát napil a pak si odkašlal.

„Ještě něco?“

„Když už jsem tady,“ odvážil se Fredrik, „chci se zeptat na případy domácího násilí. Dělali jsme už tři a Andreas říká, že to vypadá na další.“

Ředitel zvedl ruku, aby ho zarazil, ale Fredrik pokračoval: „Vím, že je to prioritní. To je zcela v pořádku, ale... mě i Andrease to už vyčerpává.“

Cítil na zádech lepivý pot. Zabrousil teď do nebezpečných vod, Neme si určitě myslí, že tam Fredrik nemá co pohledávat.

„Teď pošleme jednoho zmrda do vězení, odsedí si pár měsíců a žena s děckama si zatím vyléčí rány. Ale jen co jim zmizí

modřiny, tak je chlap venku. A můžeme na tom dělat znovu. To je prostě neskutečně depresivní, Tronde.“

Když ho Fredrik oslovil křestním jménem, ředitel sebou trhl. Kdysi spolu pracovali na pořádkovém oddělení, možná v něm ještě pořád dřímá trocha kolegiality, myslel si.

„Beiere,“ ozval se Neme a znělo to jako hlas zřízence pohřební služby, který nedostal zapláceno.

„Můžete o tom promluvit s Kossem?“ trval na svém Fredrik.

„Priority v rámci činnosti jednotky si řeší policejní inspektor, to přece víte.“

„Můžete s ním promluvit?“

8

„Tady to vypadá, že si někdo stěžoval u nejvyššího,“ zaburácel z druhé strany místnosti mocný baryton a ticho, které se pak mezi stoly rozhostilo, Fredrikovi napovědělo, že dotýčný svým prohlášením dosáhl kýženého efektu. Policejní inspektor Sebastian Koss procházel společnou kanceláří oddělení násilných trestných činů a sexuálních deliktů a pohodil před zavalitého vrásčitého kolegu s šedivými nagelovanými bodlinami nějakou složku. Všichni je pozorovali.

„Franke! Na tohle se mrkni. Víím, že toho máš moc, ale náš skvělý Fredrik Beier, který se právě vrátil ze své podivné nemocenské, zase u někoho leštil kliku,“ prohlásil, zvedl dokonale pěstěný nehet a ukázal o patro výš. Franke po něm rozzlobeně blýskl očima.

Na oddělení násilných trestných činů a sexuálních deliktů mívali dva šéfy — inspektorku Synne Jørgensenovou a Sebastiana Kosse. Taková janusovská tvář jejich oddělení. Synne se na místo vypracovala. Byla to jejich kolegyně, kamarádka a skvělá šéfová. Věděla, odkud se na své místo dostala. Jenomže Synne byla také ambiciózní, a kdyby se chtěla u policie dostat ještě výš, musela by nechat rozstudovaných práv. Takže jim zůstal Koss. Nesympatický rejdařský synek, který všechno zdědil, nedůtklivý, ale velmi šikovný právník. Pohrdal Fredrikem, stejně jako Fredrik pohrdal jím.

Inspektor pokračoval až k Fredrikovi s Andreasem, kteří seděli úplně na konci místnosti. Cestou si sundal tmavomodré na míru šité sako, uvolnil si manžetové knoflíčky a vyhrnul si rukávy košile. Když k nim konečně došel, zvedl ruku, podržel ji před hrudí a předstíral, jak se mu třese.

„Zase nervy?“ zašeptal. Pečlivě udržované obočí se mu lesklo.

„Kossi?“ Andreas vstal. „Jdi do prdele.“

Kamarád se musel ozvat. Vždycky. To z něj v těch věčných policejních škatulátech dělalo snadnou oběť. Fredrik se na něj podíval a zavrtěl hlavou. Čím větší drama, tím víc pozornosti. Jenom Andreas věděl, proč byl Fredrik pryč. A Fredrik si přál, aby to tak i zůstalo. Koss se jenom usmíval. Očividně měl v rukávu nějaké eso.

„Jestli jste moc fajnoví na to, abyste pomáhali ženským a dětem v nouzi, tak chlapi z čističky odpadních vod našli v kanálu v Kjelsrudu nějakou mrtvolu. Jedte tam.“

Auta na výjezdu na silnici E6 směrem na sever se téměř nehýbala. Jakmile vyjeli z osloské kotliny, déšť se změnil v mrznoucí mrholení a silnice zrádně podkluzovala. V autě nepanovala zrovna dobrá nálada. Do toho musel Andreas dát volný průchod všem svým myšlenkám spojeným s osobou Sebastiana Kosse.

„Takže...?“

„Je to v pohodě,“ prohlásil Fredrik, aby téma uzavřel. „Jenom mě šťve, že si nic nepamatuju.“

„Ale... plánoval jsi...“ Andreas se ani nepokoušel to nějak formulovat, jenom si prohrábl šedivé kudrny a drobným ukazovákem si přešel po krku. „Když jsme spolu ten večer byli? Když jsme jedli?“

Andreas zapnul modrý majáček a odbočil do pruhu vyhrazeného pro hromadnou dopravu.

„Možná mi do toho nic není, ale... Pil jsi docela dost. To s sebou normálně nosíš tolik oblbováků?“

Andreas se na něj při té otázce ani nepodíval. Fredrik opřel hlavu o okénko. Pozoroval, jak se jeho dech zachycuje na skle a mění se v páru. Zachytí se a změní se v páru...

Popravdě ty léky čas od času potřeboval. I když se mu rány, ke kterým přišel při výbuchu, už dávno zahojily, stávalo se, že jej bolesti čas od času přepadly. Bolest v rameni, na prsou a v nohou. Rozbušilo se mu srdce, polil ho studený pot a začal rychle a nervózně dýchat. Samozřejmě věděl, že to není skutečná bolest. Stejně tak si uvědomoval, že léky uklidní jenom jeho mysl a že takhle by je používat neměl, ale tak to prostě bylo. A proto nosíval v kapse vždycky jedno či dvě plátíčka.

Ale do toho nikomu nic nebylo. Ani Andreasovi.

„Nechci o tom mluvit,“ odpověděl Fredrik.

Zbytek cesty mlčeli. Brzy dorazili k průmyslové zóně v Kjelsrudu. Mračna ležela tak nízko, že na mírných svazích údolí sotva tušili vysoké paneláky — domov přistěhovalců, asistentek zubních lékařů, zdravotních sester a všech ostatních, které sem vyhnal šílený kolotoč cen bydlení. Malinkých koleček v soukolí stroje zvaného lidská společnost. A možná i domov těch, kteří písek do soukolí přisypávali. Od gangsterů přes lupiče, drobné dealery, pašeráky, násilníky až po vrahy. Kjelsrud.

„Taková ztráta paměti... může se stát, že není trvalá, ne? Že si možná jednou vzpomeneš?“

„Ano,“ odvětil Fredrik a obrátil hlavu ke kolegovi, „doktor něco takovýho říkal.“

Andreas se zamračil, na čele se mu objevila vráska.

9

Chlapík ze správy vodovodů a kanalizací na ně čekal na parkovišti. V mrhlení a záři reflektorů mu reflexní odrazky na kombinéze propůjčovaly jakousi auru. Toto božské vzezření mu ovšem kazil zcuchaný knír, do kterého se vplétaly rozježené chlupy z nosu.

Vedle něj stály vyřazené přívěsy a autobusy s odletovanými střechami. Všude byl cítit olej a rez.

„Ozval se majitel pozemku, díky tomu jsme toho utopence našli,“ pronesl chlap, aniž se představil.

Fredrik se rozhlížel po průmyslové zóně, která se rozprostírala pod nimi. V mlze zahlédl, že okna kancelářské budovy se utápějí ve tmě. Budova stála na jedné straně asfaltového prostranství, velkého jako několik basketbalových hřišť, na jehož druhé straně se nacházel sklad smontovaný z nenatřeného vlnitého plechu. Místo dveří v něm byla zasazena začerněná francouzská okna označená čísly jedna až čtyři.

Uprostřed prostranství ležel poklop od kanálu, v asfaltu zela díra a policisté v uniformách kolem ní právě natahovali pásku.

Chlap s knírem ukázal na díru v asfaltu, pospíchal před nimi a přitom něco vykřikoval. V ruce držel dlouhý ocelový hák, kterým při každém kroku ťukl o zem.

„Krysy,“ vyhrkl, „je jich tam dole hrozně moc. Kvůli tomu se majitel ozval. Krysy a smrad.“

Když sešli dolů, Fredrik viděl, že jedna část kancelářské budovy slouží také jako sklad. Před ní stály stovky vyskládaných kancelářských židlí, stolů a polic. V prohnutých plachtách, které nábytek zakrývaly, stála voda a rozbředlý sníh. Muž ze správy kanalizací se poškrábal na tváři násadou od háku.

„Nevypadá to, že se tady něco děje. Kdyby nebylo těch krys... Tak by si toho, myslím, nikdo ani nevšiml.“

V místě, kde začínaly policejní zátarasy, stál jiný muž, ve stejné žluto-černé kombinéze. Řekl jim, že je také policista. Měl bledý nos.

Samozvaný průvodce podal Fredrikovi baterku.

„Není to pěkný,“ řekl a ukázal do kanálu. Fredrik se protáhl pod páskou a přiblížil se k otvoru. Předklonil se a nahlédl dovnitř. Nebylo to pěkné.

10

Kafa Ikbálová stála před zrcadlem v koupelně vily na poloostrově Bygdøy. Věděla, že když zavře oči, všechno se jí vrátí. Tvář. Na okrajích ztvrdlá kůže bez zápachu, která tak podivně zahvízdala, když svištěla vzduchem. Plesknutí, když dopadla. Rudé oči.

Prstem si pomalu přejela po krku. Jemně. V místě, kde napnutá šlachy mizela pod klíční kosti. Když zvedla ruku, aby si vytáhla límec košile, zabořilo ji rameno. Chvilí zápasila s uzlem na hedvábném šátku. Konečně seděl tak, jak si představovala. Zachytila svůj pohled v zrcadle a zadívala se na sebe. Dívala se na sebe tak dlouho, dokud ve svém pohledu neviděla nic jiného než odhodlání.

Koupelna se nacházela v prvním patře a byla větší než její obývací pokoj. Na podlaze byl tmavý mramor, na zdech světlý, vana stála na lvích nožkách.

Předtím si na umyvadlo odložila malou plastovou složku a teď po ní sáhla. Ve složce měla kousek starého fotopapíru, ne větší než poštovní známka. Co zachycoval, se poznat nedalo, ale oválný vodoznak na zadní straně jasně hlásal: Калипсо. Kalypso. Tanec, nebo řecká nymfa?

Útržek našli u zdi v přízemní hale vedle dveří do jídelny. Vypadalo to, jako by ho odtrhl jeden z nesčetných hřebíků. Proč šlo o jedinou stopu, kterou k těm fotografiím, co visely dole, našli? Co za tím stálo? Proč ty fotografie někdo odstranil?

Ozvalo se lehké zatukání na zárubeň, Kafa se naposledy podívala do zrcadla a pak se otočila. Stála tam zrzavá policistka, Hanna... nějak. Kafa se pokusila o úsměv.

„Ano. Co máme?“

„Gerda Thraneová,“ začala zrzka. „Majitelka vily. Dříve prodaná za ředitele Ernsta Thraneho, ale ten zemřel před třiceti lety. Měli spolu syna Axela Thraneho, ale ten je taky mrtvý. Žádní příbuzní. Žádní blízcí přátelé.“

„Aha?“

„Syn pracoval u armády a zahynul při nehodě na začátku devadesátých let, zemřel jen několik let po svém otci. Sousedí vdovu popisují jako přísnou, spořivou ženu. Už dlouho prý byla nemocná.“

Žena v uniformě nakrčila čelo a pak pokračovala: „Prý jí tady pomáhal někdo od obce. Stríhal trávník a staral se jí o dům. Velký tichý chlapík, říkají sousedi.“

„Velký?“ zopakovala Kafa. „Jako ten chlap na schodech?“

Policistka přikývla. „Zajímavé na tom je, že vedení obce popírá, že by tady nějaký jejich zaměstnanec pracoval. Můžu ti něco ukázat?“

Hanna ji vedla do vedlejší místnosti, kde byla ložnice. Vzduch tam byl zatuchlý a plný prachu, zdi zakrývala drahá textilní tapeta s tmavým květinovým vzorem. Na oknech visely paličkované záclony, okenní parapety byly prázdné, na nočním stolku neležely žádné fotografie ani knihy. Dvojlůžko někdo pečlivě ustlal.

Kafa odhrnula záclonu, o kus dál dole v osobním přístavu viděla několik prázdných míst. Hliníkové lišty oddělující jednotlivá stání vytvářely na černém moři sít pohupujících se obdélníků. Lodě jejich majitelé vytáhli na zimu na břeh.

„Říkala jsi, že ti ta hala připomíná mauzoleum,“ řekla Hanna. „Nemáš stejný pocit i tady?“

Kafa šla ke skříni. Otevřela dveře. Police byly plné spodního prádla, blůz, tmavých kalhot a sukní pro starou dámu. Na ramínkách visely šaty a kabáty. Ze všeho vycházela nasládlá vůně kuříček proti molům.

„Tenhle pokoj nikdo už dlouho nepoužíval.“

„Přesně,“ prohlásila policistka. „Ale pokoj pro hosty, dole v chodbě...“ pohodila hlavou.

„V prádelně je v koši na prádlo pánské oblečení. Stejně tak v pokoji pro hosty. Samé velké velikosti. Nasvícení UV lampou nasvědčuje tomu, že se na prostěradle i na povlečení nachází velké množství biologických stop.“

Kafa na ni nedočkavě hleděla.

„Krev nebo sperma. Ale na skvrny od krve to moc nevypadá.“

„Pojď,“ řekla Kafa a mávla na ni, ať s ní jde znovu do koupelny. V nástěnné lékárnice ležely krabičky od léků na tlak a na bolest a inzulin. Moderní inzulinové pero. Nezdálo se však, že právě tohle Kafu nějak zaujalo. Ležel tam totiž také holicí strojek, velký černý holicí strojek se třemi holicími hlavami.

„Myslíš, že si tímhle stará paní Thraneová holila nohy?“

Na odpověď nečekala. „Takže tady nebydlela žádná vdova,“ konstatovala, „ale nějaký muž. Ten muž na schodech? Mikael Morenius?“

„To je dost pravděpodobné.“

„A co o tom Moreniiovi víme?“

„Očividně měl falešnou identitu,“ řekla Hanna.

„Falešnou identitu?“ Kafa nechápala.

Hanna si promnula ruce. „Alespoň podle evidence občanů. Takže bude chvíli trvat, než se k těm informacím dostaneme. Nachytám ti složku.“

Falešná identita. Kafa toho o obézním pomocníkovi moc nevěděla, ale předpokládala, že lidí, kteří se potřebují někde ukrýt, zase tolik nebude.

11

Schody do sklepa univerzitní nemocnice ozařovalo chladné namodralé světlo. Chladné bylo i ocelové zábradlí.

„*Mortui vivos docent*,“ zašeptal Andreas Fredrikovi do ucha, když uviděli, kdo tam na ně čeká.

Soudní lékař Konrad Heissmann stál před krémovými dveřmi označenými nápisem *Pitevna*. Natáhl k nim ruku velkou jako kniha.

„*Mortui vivos docent*. Mrtví učí živé,“ pozdravil je. Byla to Rakušanova klasická úvodní replika. Jak je Heissmann vedl dál, musel se ve dveřích sehnout. Ne proto, že by zárubně byly příliš nízko, ale protože ten holohlavý lékař s propadlými spánky byl téměř o hlavu větší než oni. Zastavil se v místnosti před pitevnou. Na tyrkysově vymalovaných stěnách visely žloutnoucí plakáty s nákresy lidské anatomie. Na policích stály nádoby s vybledlými srdci, mozky a plícemi naloženými ve formaldehydu. Varování před tím, jaké blaho na člověka čeká na tom pultu s čerstvým zbožím za dveřmi.

Fredrik už viděl dost mrtvých těl, ve všech možných stadiích rozkladu. Mrtvoly mu tolik nevadily, nikdy se však nedokázal srovnat s klinickou precizností této činnosti. S těmi všemi naběračkami, kterými patolog vybíral z mrtvého krev, s vyleštěnými ocelovými stoly, světlemodrými rouškami, které pulzovaly společně s lékařovým dechem, skalpely, kleštěmi na žebra, pilkami na kosti rozloženými na bílém ubruse a dalšími ďábelskými proprietami.

Pokud to šlo, zdržoval se Fredrik raději v téhle místnosti. Stejně jako jeho kolega. Andreas Figueras rád mrtvým naslouchal, ale nemusel se na ně přitom dívat.

„Asi to spěchá, když si nemůžete ani počkat na zprávu, že?“

Mluvil gramaticky správně, ale větná melodie správně nezněla. Rakušan se skláněl nad malým pultíkem a prováděl další ze svých specifických pohybů — založil si ruce na holé hlavě a palce zabořil do spánků. Možná právě proto je měl tak propadlé.

„Vlastně ne,“ odpověděl Andreas.

„Neznáme jeho identitu. Doufali jsme, že byste nám s tím mohl trochu pomoci.“

Lékař cvrnkl gumičkou na plastové složce.

„Čtyřicátník. Severského vzezření. K úmrtí došlo před dvěma či třemi týdny. Našli ho v kanálu, je to tak?“

Fredrik přikývl. „Včera.“

„Tělo se tam muselo dostat teprve před pár dny. Kdyby tam ležel déle, moc by toho z něj nezbylo.“

Dostat mrtvého z kanálu nebylo vůbec snadné. Krysy se stáhly teprve ve chvíli, kdy do kanálu vlezli technici. Aby se tělo úplně nerozpadlo, museli ho obalit pytlem, do kterého ukládali mrtvolu, a svázat, teprve pak ho mohli jeřábem opatrně vytáhnout.

„Normálně vyvinutý muž, metr osmdesát tři. Měl na sobě kalhoty a svetr. Trenky a boty. V pravé kapse čtyřicet čtyři korun, dvě dvacetikoruny a čtyři koruny. V zadní kapse katalog aukční síně Bierche. Žádná peněženka, žádné dokumenty.“

„Katalog aukční síně?“

Heissmann vytáhl ze složky sáček. Ležel v něm umolousaný sešitek. Stránky byly zbarvené tělními tekutinami.

„Prolistoval jsem si to. Katalog vyšel při příležitosti aukce starožitností, která se konala před více než měsícem. Nevidím tam žádné poznámky, kromě křížku u jednoho zrcadla. U takového toho starodávného stojacího rokokového zrcadla, se zlatými listy na rámu a tak. Drahá věc.“

Patolog podal Andreasovi složku a pak pokračoval.

„V žaludku a ve střevech jsme našli zbytky pizzy. Tedy podle odhadu. Různě natrávený sýr a šunku.“

„Co to znamená?“

„Že se stravoval jednotvárně. Před smrtí jedl třikrát po sobě pizzu.“

„A příčina úmrtí?“

„No, to je ono,“ odpověděl Rakušan. „Pojďte se mnou.“

Mezi bílými vykachlíkovanými zdmi se zvuk vody dopadající z kohoutku do hliníkového dřezu ozýval obzvláště silně. Nepříjemný zvuk doplňovala nasládlá chuť rozkladu a chemikálií, která se člověku hned po příchodu usadila vzadu na patře. Heissmann odhrnul plastovou fólii.

„Tohle by se mohlo hodit,“ řekl a podíval se na Fredrika stojícího na druhé straně pitevního stolu. Andreas se držel vzadu.

Chlad. Když Fredrik viděl ležící mrtvá těla, pocítil chlad. Holá kůže na studeném ocelovém stole, obnažené trupy a stehna, smutně scvrklé pohlavní orgány. Čas od času viděl mrtvolu ještě předtím, než je soudní lékaři sešili oním ypsilonovitě vedeným stehem od ramen k pasu. Tehdy se nikdy nemohl ubránit tomu, aby se podíval na srdce. Jako pěst velký sval, bledý a bez života. Smrt. Připadala mu tak chladná.

Tento mrtvý byl ovšem sešitý a jeho kůže nabyla téměř šedozeleného odstínu. Vlasy měl ostříhané nakrátko, místo očí zely dvě prázdné díry. Ze vzhledu ran se dalo vyčíst, že je to práce nějakých mrchožroutů. Ale toto Rakušan na mysli neměl — vedle ramene totiž ležela paže. Umělá pravá paže. Protéza.

„Počkejte,“ pronesl Heissmann rychle, když se Fredrik naklonil, aby si ji prohlédl. „Nejdřív mě nechte, abych vám vysvětlil, kdy a jak se osud tohoto ubožáka zpečetil.“

Patolog zaváhal, jako by zvažoval, kde začít. Pak rukou v latexové rukavici nadzvedl mrtvému rameno. Policisté si všimli rány, která zela vedle lopatky. Hluboká rána, ale ne větší než pětikoruna.

„Do smrti tohoto muže zbývá čtyřiaadvacet hodin. Nacházíme se někde venku, možná u vchodu do jeho domu, možná v nějaké temné uličce. Muž nic netuší, když vtom dostane zezadu ránu nějakým těžkým tupým předmětem. Dvě žebra se roztříští a úlomky kostí mu probodnou pravou plíci. Bolesti ztrácí vědo-

mí a padá vpřed. Útočník mu zalepí ústa, páskou mu sváže ruce i nohy, pak jej nacpe do kufru auta a zmizí.“

Tohle byla Heissmannova chlouba — teď přijde vysvětlení.

„V ráně na rameni nacházíme útržky různých látek. Zbraň prošla několika vrstvami oblečení, včetně toho svrchního. Takže se nacházel venku. Kalhoty má nad kolenem ušpiněné po tom pádu a na obličejí, kolem zápěstí a na nohou jsou zbytky pásky. Na svetru jsou nějaké skvrny, ukázalo se, že je to kapalina do ostříkovače a motorový olej. Takové věci se vozí v kufru.“

Heissmann pokračoval. Zvedl sevřenou pěst jednorukého muže. Přejel prstem po kloubech, kůže na nich byla sedřená.

„Hrubý betonový prach. Takový, co zůstane po vytvrdnutí. Stejně jako rána na zádech se už i tahle zranění začala hojit.“

Dál jim vyložil, že po únosu byl muž pravděpodobně držen v nějakém sklepe. Tam se nejspíš zranil při pádu ze schodů. Heissmann zvedl ruku dříve, než Fredrik stačil něco podotknout.

„Ne. Žádná garáž. Protože to, jak ten muž následně křičel, by určitě přilákalo něčí pozornost.“

Na mužových zápěstích a kotnících našel soudní lékař ještě něco jiného než jen zbytky pásky. Zřetelné hluboké zářezy v kůži, které vznikají, když člověka svážete tenkou odolnou šňůrou. Sedřená místa naznačovala, že se oběť snažila vyprostit. Muselo to být obzvláště bolestivé, přesto se o to muž pokusil. Pravděpodobně tedy tušil, že zemře.

Soudní lékař narovnal mrtvole prsty. Horní články ukazováku a prostředníku někdo odřízl. Pod nehty zbylých prstů vězely ostré úzké třísky.

„Někde tam venku je židle, která je na levé područce silně poškrábaná. A na té židli tenhle muž zemřel.“

„Panebože,“ zasténal Andreas. „Co sakra udělal, že si zasloužil něco takového?“

„Nebo co věděl?“ odpověděl Heissmann. „Jaké tajemství z něj bylo potřeba dostat?“

Pustil ruku a ocelový stůl zadrnčel.

„Tahle práce člověka hodně naučí,“ pokračoval patolog. „Například ze mě se stal tak trochu expert v oblasti stravovacích návyků mrchožroutů. Menší ryby mají rády měkké tkáně. Po-
chutnávají si na dvojitých bradách, povislých pažích, penisech a stydkých pyscích. Divocí psi mají rádi, když můžou při žvýkání překonávat nějaký ten odpor — například u loketních kostí. Ale krysy... víte, do čeho se pustí ze všeho nejdřív krysy?“

Fredrik netušil, ale předpokládal, že odpověď by měl hledat v prázdných očních důlcích.

„Našli jsme mrtvolu krysy, kterou ukousali její soukmenovci. Měla v tlamě zbytky lidského oka. Tyhle potvůrky nesnáší, když se je někdo snaží předběhnout. Tenhle chlap už oči nemá. Ale kolem očních důlků jsem našel popáleniny. Hádám, že od cigaret. Nebo třeba od zapalovače. Teď už vlastně nikdo ne-
kouří.“

Andreas si vzadu začal cosi pobrukovat.

„Na většině těla má modřiny způsobené četnými ranami a kopanci. Má zlomený palec. Směrem dozadu. Muselo ho to ne-
skutečně bolet. Ale z toho, jak k těm zraněním došlo, jak je to celé systematické, kolik času to zabralo... Z toho mi vychází, že tady nešlo o pomstu.“

Propletl prsty a protáhl se, až to zapraskalo.

„Příčinou smrti byla silná rána do hlavy. Stejným předmětem, který způsobil ránu v rameni.“

Přešel prstem po roztržitých kostech trčících mezi vlasy z rány v lebce.

„Nuž?“

„Ne. Něco těžšího a širšího. Opět, rána byla vedena precizně, přesně tak silně, jak bylo potřeba. Všechno nasvědčuje tomu, že

když k tomu došlo, muž seděl a byl svázaný. Nenašel jsem žádné známky sexuálního násilí.“

„Tak aspoň něco,“ zamumlal Andreas.

Fredrik rukou v latexové rukavici štouchl do protézy. O podobných věcech toho moc nevěděl. Ruka měla voskový nádech a prsty připomínaly ruku figuríny z výlohy.

„Mrtvola se už docela dlouho rozkládala, takže to není tak vidět, ale mrtvý má na ramenou a na prsou množství jizev. Takové jizvy člověku zůstanou po kulkách z brokovnice. Rána po amputaci nicméně ukazuje na velice precizní práci. Výstřel tedy rameno nerozdrtil, rány po kulkách však samozřejmě mohly být důvodem k amputaci.“

Lékař si znovu založil ruce na hlavě. Andreas si odkašlal. Jeho hlas zněl jasněji než obvykle. „Takovéhle protézy, ty bývají na míru, ne? Nemělo by je jít vystopovat?“

Doktor Heissmann přikývl.

„Richtig. Přesně to jsem chtěl navrhnout. Na analýze zubů zatím pracujeme, ale to, jak víte, chvilku trvá.“

„A paže?“ zeptal se Fredrik. „Můžeme si ji vzít s sebou?“

Konrad Heissmann se rozhlédl, jestli nemá nějaký vhodný sáček.

12

Dno hrnku, který dostal, pokrývala zaschlá vrstva instantní kávy. Rolovací žaluzie v malé kanceláři tloukly do okenních rámců, ale vzduch v místnosti se ani nepohnul.

„Lituju lidi, kteří se cítí provinile,“ pomalu pronesl Fredrik.

„Ted Bundy,“ řekl policejní psycholog.

„Cože?“

„To, co jste právě řekl. *Lituju lidi, kteří se cítí provinile.* To řekl sériový vrah Ted Bundy.“

„Aha. Netuším, odkud to mám.“

Fredrik zíral na odulého muže usazeného na židli za skleněným stolem. Po návštěvě u patologa by Fredrik ze všeho nejraději jel rovnou domů. Ale s ředitelem Nemem nic nehnulo, stále od Fredrika vyžadoval, aby chodil pravidelně k psychologovi. A už žádné nůžky, papíry a oči.

Tři červené připínáčky a jeden černý vytvářely na zdi za dušezpytce čtverec.

„Hemingwaye jste sundal?“

„Lidi si stěžovali.“

Když tam byl Fredrik naposledy, visel na zdi plakát amerického spisovatele, jak pózuje s dvouhlavňovou brokovnicí.

„Zmínil jste vinu,“ řekl psycholog.

Jestli mělo jít o lítost nad lidmi, kteří se cítí provinile, tak to byla lítost nad Fredrikem Beierem samotným. Právě on byl tenkrát v létě před mnoha lety s Frikkem doma. On nechal spícího syna doma a šel do obchodu na rohu na nákup. Byl to právě on, kdo zoufale rozrazil dveře, když už se zevnitř valil dým. Vyskočil z hořícího bytu v druhém patře s tím nehybným uzlíčkem v náruči. Bylo mu líto Friikka. Litoval zkrachovalého manželství a toho, že se po tom požáru nedokázal postarat o zbývající dvě děti. Litoval toho, že dovolil lítosti, aby mu zničila život.

Dalo by se to popsat i jinými slovy. Stud. Strach. Pocit nedostatečnosti. Bezmoc. Egoismus. Smutek. Psycholog se poškrábal mezi bradami.

„Takže takhle si to vysvětľujete vy? Třináct let staré trauma, které vás prostě jednoho dne dožene? Byl jste opilý, v kapse jste

našel léky a rozhodl jste se, že se vším skončujete? Něco jako už všechno znám, nic mě nečeká?“

Fredrik pokrčil rameny. Takové vysvětlení mu připadalo stejně dobré jako jakékoliv jiné.

Psycholog si bříšky prstů mnul čelo, pak přešel ke kůži na temeni. Tam občas chytil do prstů některý z polodlouhých roztržených vlásků, kterými se probíral. Nakonec policista to ticho už nevydržel.

„Celý problém bude asi o dost komplexnější — práce, partnerské soužití. Ty léky, ty prášky, co jsem do sebe ten poslední rok cpal...“ Přejel si rukou po stehnech. „Omlouvám se, jen si stěžuju.“

„Jo,“ odpověděl psycholog. „Kafe tady na stanici je tak hnusný, že musím pít čaj. A z čaje je mi zle. Plat je k smíchu a každý den musím poslouchat dospělý chlapy, policajty, co si mi tady stěžují. To jsou nevýhody týhle práce.“ Zdálo se, že vstane, ale pak ho napadlo něco jiného a židle pod ním jen zanaříkala.

„Ze všech těch stížností se tu loupe omítka ze zdí. Víte, co říkají lidem, co studují psychologii? Říkají — nedávejte žádné rady, pomozte pacientům, aby sami přišli na to, co je pro ně dobré. Hovadina — říkám já. Takže vám poradím. Zpívejte ve sboru. Ženskou vyhodte a spěte s šéfovou manželkou. Sestavte auto od první do poslední součástky nebo pleteť svetr.“

Psycholog se naklonil nad stolem a vytáhl z hrníčku sáček čaje. Pohodil ho na skleněnou desku, po níž se rozlila hnědá tekutina.

„Je jedno, co děláte, jenom když vám to dává smysl. Vy jste si myslel, že vám ty léky nějak pomůžou? Chlapče, to se omlouvám, ale na tom musíte dělat sám.“

Fredrik si odfrkl.

„To jste mi teda moc nepomohl. Vráť se mi paměť?“

„Těžko říct,“ zabručel psycholog. „Někomu se vzpomínky postupně vrátí. Někdo o ně přijde navždy. I když jsou tady,“ prohlásil a zaklepal si tlustým prstem na hlavu. „Mozek nezapomíná nic. To vy zapomínáte.“

Chvilku se pokoušel si tohle svoje moudro zapamatovat a pak teprve pokračoval.

„Poradil bych vám, abyste se snažil najít nějaký záchytný bod. Něco z toho večera, co vám ten šuplík se vzpomínkami pootevře. Může to být vůně, melodie nebo nějaký obraz. Lidská mysl přece jen pořád něco fotografuje. Tak něco takového. Pak se může stát, že se mlha rozplyne.“

„Děkuju,“ řekl Fredrik a ukázal na zeď za psychologa. „Měl byste si tam něco pověsit. Nebo vytahat ty připínáčky. Nevypadá to dobře.“

Psycholog si ho nevšímal. „Jestli si tedy doopravdy chcete vzpomenout... Nebývá to bez důvodu, že se myšlení uzamkne. Váš mozek je chytřejší než vy.“

13

Když Kafa parkovala v suterénu policejní stanice, byla už tma. Podívala se, kolik je hodin, a zjistila, že kantýna už bude zavřená. Takže si jenom vezme složku, kterou jí Hanna připravila, a pojede do svého bytu ve čtvrti Sagene, kde si ohřeje něco v mikrovlnce.

Cestou na autobusovou zastávku ji zase přepadl neklid. Cestou ji prostoupil. Během dne se jej snažila zaplašit, ale když šla sama domů a myšlenky se jí rozlétly, nedokázala se ho zbavit.

Co to bude za případ? Co se v té vile na Bygdøy stalo? Nezdálo se, že by se tomu muži na schodech, Mikaelu Moreniov, přihodilo něco jiného než nehoda. Nic nenaznačovalo vloupání. Nebyla tam žádná stopa po nějakém vetřelci nebo rvačce. A ta stará vdova? Nemohla mu tu vilu prostě jenom pronajmout? Možná si právě někde na jihu užívá svoji sklenku portského a doutníček, ne?

Vytáhli papírový telefonní seznam, nalistovali stránku, kde byly hotely, a téměř zoufalá Kafa požádala Hannu, aby je všechny obvolala. Taky museli promluvit se všemi soukromými i obecními centry péče o seniory, prověřit nemocnice, kontaktovat vzdálené příbuzné... Panebože. Kafa měla dojem, že ztrácí čas. Inspektora Kosse to očividně vůbec nezajímalo a technici se chtěli co nejdřív vypařit. Do háje. Takhle si to nepředstavovala.

Na střechy dosedla jemná mlha, a když Kafa vystupovala z autobusu, sotva rozeznala gotické věžičky sagenského kostela, osvětlené pomocí reflektorů namontovaných v asfaltu. Bězec, který stál na prostranství před kostelem, vrhal díky reflektorům na kamennou zeď za sebou dlouhý zvlněný stín. Na zastávce na druhé straně postávala nějaká starší žena. Kafa vydechla obláček páry a důkladně se zabalila do bundy. Rychlým krokem se vydala přes park. Už byla téměř u zakryté fontány, když vtom za sebou zaznamenala pohyb. Nejdřív jen cítila, jak se chvěje zmrzlá země. Pak uslyšela kroky. Kousek ustoupila, aby běžce pustila.

Následovala silná rána do zad. Kafa spadla dopředu, na dlaždičky u fontány, a jen tak tak se dokázala zvednout. Ucítla palčivou bolest v koleni, do dlaní se jí zadřela hlína a šterk, a když zvedla hlavu, zahlédla, že se vysoký muž ve středních letech v elastických kalhotách a mikině, který kolem ní proběhl, ani neotočil.

„Pardon,“ křikl jenom a běžel dál.

„Sakra!“ Kafa se zvedla na kolena. Do prdele. Natáhla se tam na zmrzlé cestičce jak široká tak dlouhá. Dlaně ji bolely a na koleni měla díru. Takové drahé kalhoty.

„Jste v pořádku?“

Kafa se otočila za hlasem. Menší stará paní s kulatými brýlemi v drahém elegantním kabátě jí podávala kabelku. Byla to ta žena ze zastávky.

„Co to bylo za chlapa? Ani se nezastavil,“ řekla a pomohla Kafě na nohy.

14

Ranní slunce stálo ještě nízko na obloze. Z některých oken betonové budovy, ve které v akerské nemocnici sídlila ortopedie, zářilo chladné nemocniční světlo. Fredrikovi pod nohama křupalo zmrzlé listí. Popocházel před budovou sem a tam. Čím hlasitěji telefonoval, tím hustší byla pára, která mu šla od úst.

Když pak vešel do dveří, přinesl s sebou závan ledového vzduchu. Andreas si vrazil ruce hlouběji do kapes. Jenom tenká šála naznačovala, že si uvědomuje, že už se rok přehoupl do listopadu. Na sobě měl světlé letní kalhoty. Upnutá zlatavá košile dávala vyniknout jeho opálené tváři pod šedivými kučery. Andreas Figueras byl pohledný muž. Když na to měl náladu.

„Koss?“ zeptal se, když zachytil Fredrikův rozmrzelý pohled. Fredrik se na něj zašklebil.

„Bettina.“

„Chceš o tom mluvit?“

Fredrik se podíval na hodinky. Do smluvené schůzky zbývalo ještě pár minut.

„Ne,“ řekl, ale stejně pokračoval. „Štve ji, že Jacob pořád sedí doma. Tvrdí, že je asociální. Že bychom ho měli víc nutit, aby se stýkal s kamarády.“

Znovu se zašklebil. „Víš, co jsem jako kluk dělal já? Bydli jsme nedaleko domova pro postižené a společně s kamarádem jsme si vždycky lehli na louku a stříleli po nich ze vzduchovky.“

Nebyl na to nijak pyšný, ale byla to pravda. Hrozně špatně se do nich trefovalo. Kuličky pepře se vždycky rozlétly do všech stran. Člověk se musel trefit třikrát. Pokud se mu to podařilo, ten druhý mu dlužil cigaretu.

„Takže jestli Jacobův pubertální vzdor spočívá v tom, že se zavírá v pokoji, pije Colu Zero, téměř dokonale hraje Brahmse a kašle na úkoly, tak ať si to pro mě za mě dělá.“

Fredrik si promnul ruce, aby se zahřál.

„Jejich konzervatoř bude mít vánoční koncert v divadle Folke-teateret, je to velká věc. Plno lidí, členové vlády a tak. Oslovili Jacoba, aby tam hrál. Bettina si myslí, že bychom mu to měli zakázat, dokud se nezačne chovat jinak.“ Poslední dvě slova pronesl podobně jako Bettina — slabým nakřáplým hlasem. Viděl, jak Andreas povytáhl obočí, a uvědomil si, že se ho to trochu dotklo.

Čekal na ně mladý protetik tmavé pleti se zády rovnými jako pravítko. Když jim k pití nabídl zelený čaj nebo nápoj z houby nesmrtelnosti čagy, zamířil Andreas rovnou ke starodávným protézám vyrobeným ze dřeva, ocele a kožených řemenů.

„To ve své zemi nepijete kafe?“ zeptal se protivně.

„V mé zemi? Jak to myslíte?“

Fredrik na kolegu příkře pohlédl a Andreas zavrtěl hlavou. „Víte co, jenom nám něco řekněte o té paži, ano?“

„Je to vcelku běžná protéza,“ pustil se do vysvětlování prote-
tik. „Ne z nejpokročilejších, ale má mechanickou silikonovou
ruku, která může rotovat a také uchopovat věci.“

„A upravovali jste ji u vás?“ zeptal se Fredrik.

„Ano, pacient chodil na rehabilitaci do nemocnice v Sunnaasu,
ale k amputaci došlo v zahraničí.“

„Aha. A kde v zahraničí?“

Muž si palcem mnul široké obočí.

„To je trochu problematické. V nemocnici o pacientovi ne-
mají téměř žádné informace. Nejspíš musel požádat o jejich
vymazání. Na to má samozřejmě každý plné právo, ale stejně je
to dost neobvyklé.“

„Ale jméno znáte, ne?“ skočil mu Andreas netrpělivě do řeči.

„To známe,“ řekl prote-
tik, rozzlobeně na něj pohlédl a vytáhl
z náprsní kapsy navštívenku. „Napsal jsem vám ho sem. Máte
tam i kontakt na mě, kdyby něco,“ položil vizitku na stůl.

Fredrik se naklonil a zamžoural na ni. Mrtvola z kanálu se
jmenovala Mikael Morenius.

15

Podzim.

Ze všech metafor jednu nesnášela úplně nejvíc: podzim živo-
ta. U někoho se přirozeně pojil se stářím, u někoho přišel jako
sněhová vánice v květnu.

Právě tady v její pracovně nebo u ostatních lékařů, kteří síd-
lili na stejné chodbě, většinou zavanul ten podzimní vítr. Jako

rosničky lidem hlásili, že příčinou jejich bolesti hlavy není stres a že krev v záchodové míse znamená něco víc než jenom polypy.

Přišel podzim. Za dveřmi čekala zima.

Žena hranatých rysů v lékařském plášti zírala kamsi nad hlavou manželského páru, který seděl naproti ní. Sluneční svit za okny barvil listí dobronozova, vítr mezi nemocničními budovami skučel a škvírami v oknech proudil mrazivý vzduch a rozháněl pach nemoci, čisticích přípravků a léků.

Žena naproti ní se mírně předkláněla a mnula si kolena. Muž s ženskými prsty ji hladil po zádech. Tvářil se nepřítomně a lékařka věděla, že poslouchá hlasy dětí, které si směly trochu pohrát venku se sestřičkou.

Jak to zvládne? Sám s dětmi? Na tohle ten muž teď myslí. Věděla to.

„Jste si naprosto jistí?“

Lékařka si byla jistá.

„Ale...“ ozvala se žena. Teď to přijde.

„My... měli jsme přece jet do Indie. Roar dostal místo na ambasádě. To nemůžeme... nemůžeme jet? Co řeknu dětem?“

Lékařka ve středních letech jenom souhlasně pokývala hlavou. Ne. Nepojedou do Indie.

„Můžeme vám zmírnit bolesti. Můžeme se bavit o prodloužení života nebo dalších možnostech. V současnosti ale neexistuje žádný lék. Musíte se připravit na novou životní situaci. Všichni.“

Protože vy zemřete. Než se rok s rokem sejde. To řekněte dětem, napadlo lékařku.

Roarovi to myslelo rychleji. Jeho oči už se probraly. Reagoval stejně jako všichni, kteří se ocitnou tváří v tvář smrti. Hledal cestu ven.

„Ale... neměli bychom si třeba promluvit s nějakým jiným lékařem? Nechat si zpracovat nějakou jinou zprávu? Neumějí

to léčit někde jinde? Třeba ve Spojených státech? Prostředky máme...”

„Lidé umírají na rakovinu i ve Spojených státech,“ odpověděla lékařka. Kolikrát už tady takhle seděla? Za tímhle stolem. My lidé si myslíme, že jsme tak zvláštní. Tak jedineční. Ale nejsme. Jsme jenom nekonečná přerušovaná řada příčin a následků.

Podzim je krásný, napadlo ji. Je tak smutné redukovat ho na nějakou metaforu.

Když manželé odešli, popojela s vozíkem dozadu k oknu a otevřela je dokořán. Vyklonila se z vozíku a rozhlédla se po fasádách nemocničních budov. Takhle seděla, dokud se do ní nedala zima, prsty jí nezběhly a palce na nohou se jí nezkroutily.

Roar s manželkou, která se nikdy nepodívá do Indie, vzali děti do modlitebny v hlavní budově ulleválské nemocnice. Tam zapálí svíčku. Tam se to děti dozvědí.

Bude jim chvílku trvat, než se vrátí zpátky, a to se jí hodilo. Vyjela na chodbu a dopracovala se s vozíkem až k rodinnému pokoji. Nohou otevřela dveře, zaparkovala vozík a postavila se. Bolelo to, ale dělá to dobře jejímu krevnímu oběhu. U postele zvedla telefon určený pacientům a vytočila číslo.

„Tady Kain,“ ozvalo se na druhé straně.

16

„Tyhle jsou slepý, Fredriku.“ Andreas se na něj ušklíbl a pokývl k nábojům, které si Fredrik právě nasypal do kapsy. Pak ukázal na munici v druhé polici.

„Tyhle jsou vostrý.“

Fredrik ho mezi hnědými dřevěnými budovami následoval ke střeleckým přístřeškům. Nacházeli se na løvenskioldské střelnici v Eiksmarce. Pěšina zakroucená jako střevo je vedla od brokové střelnice přes smrkový les až ke střelnici, kde trénuje střelbu z pistolí osloská policie. Za nimi na parkovišti stála jedna z černých dodávek zásahové jednotky a mezi stromy se ozývaly rychlé hlasité série výstřelů. Fredrikovi se to nelíbilo. Práskání ho děsilo a tíha poloautomatické pistole Heckler & Koch na stehně mu připadala nezvyklá.

Andreas si nasadil žluté ochranné brýle a otočil se k němu.

„Byl jsem v té aukční síni. Bierche,“ pronesl s přehnaným cizím přízvukem, aby Fredrikovi naznačil, jak moc tímto fenoménem rozšířeným mezi vyššími vrstvami pohrdá. „Kvůli tomu katalogu, co patolog našel v Moreniově kapse.“ Prudce zarazil zásobník do pistole. „Nejdřív to na mě zkoušeli s nějakýma řečma o důvěrných informacích. Tak jsem jim ukázal pár fotek tý mrtvol, pěkně zblízka, a hned jsme si začali líp rozumět.“ Andreas se zasmál. „Dostal jsem seznam kupců,“ pokračoval. „Mikael Morenius na něm není. Nicméně jsem na něm našel několik firem, které jsou registrované v zahraničí. Jedna z nich na Kajmanských ostrovech. V daňovém ráji.“

Zvedl zbraň, sklonil hlavu k rameni a přes mušku zamířil.

„Co když pral peníze? Kupoval starožitnosti za peníze vydělaný prodejem drog? Majitele těchto společností téměř nejde vystopovat. Ale musí existovat nějaký důvod, proč toho hajzla někdo takhle mučil a pak zabil. Třeba podvedl nějakýho nesprávnýho člověka.“

„To je možný,“ řekl Fredrik. „A co to zrcadlo, který si zakroužkoval?“

Kolega zavrtěl hlavou. „Na to nikdo nepřišel.“

Andreas se rozhodl, že vezme Fredrika po návštěvě u protektika s sebou na střelnici a vystřílejí spolu pár zásobníků do figurín. To by mohlo fungovat jako dobrá terapie. Fredrik si ale nebyl jistý, jestli sem vlastně nejeli spíš kvůli Andreasovi. Než Fredrik poprvé vystřelil, kolega se už dvakrát stihl trefit do černého. Střelnice tedy nebyla zrovna dobrá volba.

Zhluboka se nadechl, svěřil ramena a uchopil polymerovou rukojeť. Zásah. Vedle. Zásah.

„Dobrý,“ řekl Andreas a zavěsil si ochranné brýle za límec košile. „Lepší než si zašukat, ne?“

Fredrik pokrčil rameny. „Možná jenom spíš se špatnejma lidma.“

„To je možný. Ale mám pocit, že ty nejspíš taky,“ odpověděl Andreas.

Na šterku v nedlouhé aleji, kterou procházeli cestou k vile na poloostrově Bygdøy, se usadila jinovatka. Fredrik se vlekl vzhůru za Andreasem, nakonec se úplně zastavil. Nasál listopadový vzduch, který nevoněl vůbec nijak, a díval se na ženu, která na ně u červeně natřené dřevěné budovy čekala. Kafa Ikbálová. Ona se dívala na něj.

Od chvíle, kdy k nim Kafa od Policejní bezpečnostní služby přišla, uplynul rok a půl. Vyšetřovali spolu masakr v náboženském sboru Boží světlo v Mariánském údolí. Tehdy jí zachránil život. A ona zachránila život jemu. Takhle vznikají vazby, rodí se emoce. A v jistou chvíli se Fredrik v těch emocích ztratil. Samozřejmě to tak nemohl nechat. Nemohl s ní být, aniž by se jí kdy dotkl, aniž by ji kdy políbil. A tak tomu zabouchl dveře. Protože on už měl dům plný — Bettina, Alice, Erik a děti, které se vrátily z Tromsø.

Mít větší část života odžítou s sebou přináší jisté výhody — člověk ví, že zamilovanost je jako oheň. Když se do něj ne-

příkládá, vyhasne. Kafu od sebe odstrčil a dával pozor, aby nepracovali na stejných případech. Kdykoli přišla, odešel, a když odešla, tak se vrátil..

Ted' tady ale stála. Na schodišti tam měla mrtvolu, o níž se domnívala, že je to Mikael Morenius. A on měl mrtvolu z kanálu, o které si také myslel, že to je Mikael Morenius. Co tyhle dva případy spojuje? Kromě hry osudu, jež je zase přiměla pracovat společně?

Oheň ještě pořád doutnal. Když stál vedle ní, tak si to uvědomil. Norka s pákistánskými kořeny, které to rychle myslí a pro ostré slovo nejde daleko. Křehká a pružná zároveň, s přemýšlivými očima pod ofinou černých vlasů a jemnými křivkami pod vlněným kabátem.

„Vidím, že už jsi odložil hůl.“ Dala mu ji jako dárek.

„Vlastně jsem ji ztratil.“

„Člověk si musí hlídat věci, které má rád,“ řekla chladně a vedla ho do haly. Viděl, že zpomalila, ale nepředpokládal, že by to dělala kvůli němu.

Hala vypadala tak, jak ji popsala na poradě — temná a v tlumeném světle lustru téměř majestátní. Při pohledu na křivé hřebíky vyčnívající ze zdí si Fredrik vzpomněl na jeden středověký mučicí nástroj. Nesnesitelný puch, který tu panoval, by středověku taky odpovídal. Tu mrtvolu měli už dávno odvézt. Kafa na něm poznala, co si myslí.

„Pohřebáci už tu byli a všechno bylo připravené. Ale kvůli tomu chlapovi v kanálu...“

Fredrik pochopil — tohle je první vyšetřování, které Kafa vede. Za žádnou cenu nechce udělat chybu. Navíc vůbec nesejde na tom, jestli tam ta mrtvola ještě leží, protože k pohřbu se stejně zatím nikdo neměl.

„Takže tady ho máme. Toho muže, o kterém jsme si až doted' mysleli, že je to Morenius,“ řekla.

Fredrik vystoupal k mrtvému a prohlížel si rozbitý hrnek a rozpadající se tělo. Vedoucí techniků — výřečná žena jménem Tereza Grøftingová — se chystala rozložit pytel, který přes tělo přetáhnou.

„To nakládání vám nezávidím,“ postavil se Fredrik vedle ní. Zvedla k němu oči.

„To teda do prdele ne. Je obrovskej.“

Grøftingová ukázala na ponožku, ze které trčel tmavý scvrklý palec. „Šlápl do kafe,“ řekla. Ukazováčkem si přejela pod okrajem textilní čepice a pak si otřela pot do stehna bílé kombinézy.

„Tak co myslíte? Uklouzl a spadl? Byla to nehoda?“

„Víte, kolik lidí vloni v Oslu zemřelo?“ přistoupila k nim Kafa tiše. „Tři tisíce devět set padesát šest lidí. Každý týden se stane nějaké takové neštěstí.“ Podívala se na Fredrika. „Ale tohle má jako nehoda jenom vypadat. Včera mě přepadli. Ten člověk, co mě praštil, mi sebral důkazní materiál. Tohle je místo činu.“

17

Jídelna byla podlouhlá místnost, visely v ní oranžové závěsy. Cestou tam jim Kafa ukázala, kde našli ten odtržený kousek fotografie. V místnosti zněly všechny zvuky ponuře. Andreas něco vykřikoval do telefonu, avšak hlas pohltily zdi ozdobené tkanými koberci. Na některých byly jenom abstraktní barevné vzory, na jiných krajinky, náboženské motivy a zvířata. Ze tkaných vlněných koberců byl cítit zvířecí pach.

Byl tam i inspektor Koss. „Přepadli vás? Jak to myslíte?“

Kafa zvedla dlaně. Měla na nich čerstvé šrámy. „Srazil mě nějaký běžec. Nejdřív jsem si myslela, že to byla jenom nehoda, nějaký blbec, co mě prostě neviděl. Ale když jsem přišla domů a chtěla si přečíst Moreniovu složku, zjistila jsem, že ji nemám. Jsem si jistá, že jsem ji měla v tašce.“

„Ovšem proč...“

„Říkala jsem si, že to nevádí, prostě se to jenom vyhledá znova. Jenže to nejde. Teď už v evidenci občanů žádný Mikael Morenius není. Žádná adresa, žádný rok narození, žádná rodina... Prostě nic. Všechno zmizelo. Je to smazané.“

„To si děláte legraci.“

Andreas zakončil hovor několika jadrnými poznámkami a přišel k nim. Cosi si pro sebe mumlal.

„Mluvil jsem s patologem Heissmannem. V noci mu volala noční služba z univerzitní nemocnice, že se tam někdo objevil a dožaduje se Moreniových věcí. Heissmann tam okamžitě vyrazil, ale když přijel, byla už bedna, do které všechno uložili, pryč.“

Fredrik zalapal po dechu. Nerozuměl tomu. „Jenže... tohle je důkazní materiál. K vyšetřování vraždy. Nikdo přece nemůže jenom tak...“

„Ale jo,“ přerušil ho Andreas. „Bylo to se svolením soudu. Teď jsem s nimi mluvil. Nějaký zasranej okresní soudce potvrdil, že to povolení je pravý. Nechtěl ovšem říct ani slovo o tom, kdo o něj zažádal nebo jaký měl důvody k tomu, že ho vydal. Odkazoval se na nějaký paragraf zákona o utajovaných informacích.“

Andreas se obrátil na Kosse: „Zákon o utajovaných informacích! Vy jste právník. Zákon o utajovaných informacích řeší terorismus, bezpečnost státu a tyhle kraviný. Co to sakra je?“

Inspektor jeho výbuch přešel s chladným výrazem. Když nic neříkal, Andreas pokračoval.

„Heissmann získal Moreniovu zubní kartu, ta je ale teď taky pryč.“ Andreas o krok poodstoupil. „Chápete, co se děje? Všechny stopy, které nám po Moreniovi zůstaly, mizí. Přímo nám před očima.“

Nad jídelním stolem na konci místnosti se na zdi rýsoval podlouhlý černý koberec — gobelín — s několika bílými pruhy. Koss k němu přistoupil. Naklonil hlavu na stranu.

„Co o tomhle Moreniovi vlastně víme?“ zeptal se nepřítomně.

„Nic moc,“ řekla Kafa, „žádná zmínka v novinách, žádný profil na sociálních sítích, žádní zaměstnavatelé, žádný záznam v trestním rejstříku.“

Inspektor se k nim obrátil.

„Takže žil anonymní život s falešnou identitou. Nikdo po něm nevyhlásil pátrání. Žádná manželka? Žádní rodiče ani děti?“

Kafa zavrtěla hlavou.

„Otázka tedy zní proč,“ řekl Koss. „Proč žil takhle? Kdo to byl?“

Fredrik se nejdříve zadíval na inspektora, pak na oranžové závěsy a podzimně ponurou zahradu venku. Existovala dvě možná vysvětlení. Buď byl Morenius člověk, po kterém někdo šel, nebo patřil k lovcům. Stát občas chrání ty ohrožené. Může jít o ženy, které prchají od svých násilnických manželů, celebrity obtěžované svými obdivovateli nebo politiky, které někdo ohrožuje.

Adresy, telefonní čísla, děti. Vše je tajné a k informacím má přístup jenom někdo, třeba policie.

Existuje však ještě jeden takový chráněný druh — kriminální živly. Třeba bývalí členové teroristických organizací. Váleční zločinci a členové mafiánských gangů. Spojuje je to, že se jedná o malé ryby. Stát je chrání, protože mu výměnou za mírnější

trest naservírují ty velké. Že by Andreas narazil na něco takového? Pral Mikael Morenius špinavé peníze a začal být příliš chamtivý? Úřady mu na to přišly a on chtěl podrazit své staré kamarádíčky? Fredrik myslel na ty jizvy. Morenius musel někoho pořádně naštvat, pokud po něm ten člověk střelil z brokovnice. A pak ho někdo mučil a zabil. To by do obrazu zrádného zločince zapadalo. Dohnala ho jeho minulost a musel za své uduvačství zaplatit?

Ovšem tahle teorie měla díry — protože proč by někdo mučil zrádce, když se o tom pak nikdo nedozví? Podstatné je přece lidi vyděsit, aby byli zticha. Tak proč ho jen tak hodili krysám? Ne. Pravděpodobnější bylo, že Morenius byl lovec. Mohl se infiltrovat do nějaké teroristické organizace? Do obchodu s drogami? To by vysvětlovalo, proč se soud ohání zákonem o utajovaných informacích. Vysvětlovalo by to, proč stopy mizí, jedna po druhé. Vysvětlovalo by to tu falešnou identitu.

Někdo ho chránil. I po smrti.

Co tady však dělal jeho řidičský průkaz? A kdo je ten páchnoucí kolos na schodech?

„Kde jste našli ten řidičák?“ řekl.

„Tady,“ ozvala se Kafa a ukázala na podlahu vedle hlubokého koženého křesla, které stálo poblíž okna na koberci s dlouhým vlasem. Fredrik si klekl na všechny čtyři, nahlédl pod křeslo a rukou zajel mezi vlákna. Přičichl si k prstům. „Kafe,“ zamumlal. Pak si zase klekl. „Ten chlap na schodech měl ponožky. Tepálky a děravé ponožky. Takhle člověk chodí u sebe doma, ne?“

„Ano,“ odpověděla Kafa. „Vypadá to, že tady bydlel,“ pokračovala. „Záhadou ovšem zůstává, co se stalo s tou ženou, která tady měla bydlet oficiálně. S Gerdou Thraneovou.“

Mohl ji ten tlouštík unést? Byl to jeden z těch šílenců, co vězni staříky a znásilňují je? Stahují je z kůže, onanují u toho a smějí se tomu?

„Samozřejmě to může mít i nějaké normální vysvětlení. Ale proč říkal sousedům, že ho posílají z obce? Pokud by to byl přítel nebo nějaký vzdálený příbuzný, proč by jim lhal?“

„Tak to zjistíte,“ ozval se ponuře Koss. „Už prosákla do médií ta mrtvola z kanálu?“

„Ne.“

„Fajn. Tak to tak nechme.“

Ve dveřích se objevila Hanna. Mávala na Kafu, ať jde rychle k ní.

„Pojď se mnou,“ řekla jí. „Něco jsme našli. Na zahradě, pod listím.“

Mezi vysokým živým plotem z dřevěného plotu a zadní zdí vily ležely v půlkruhu kameny velké jako bowlingové koule. Mezi nimi někdo vedle sebe vysadil dvě břízy.

Vypadalo to jako vzpomínkové místo.

18

Na hřbetu ruky mu vyrazila kapka potu, rychle sklouzla k zápěstí a pak zmizela v tmavých chlupech na předloktí. Kain měl ulepené dlaně. Chtěl hovor ukončit, jak nejrychleji to šlo. Mobil držel vodorovně u úst. Tenhle plochý přístroj vydává neviditelné záření, to věděl. Paprsky, které ohřívají mozkové buňky, rozvibrovávají je a buňky pak srůstají a vytvářejí hrudky sražené tkáně, která potom rozežírá hlavu. Teď paprsky ozařují jenom to bezbožné nebe vysoko nad domem v Reichweinově ulici ve čtvrti Ruseløkka.

„V pátek,“ řekl tiše, „Lin k vám přijde v pátek.“ Položil telefon. Lin mu spočívala tváří na prsou. Zhluboka se nadechla. Kain si říkal, že se nejspíš neprobudila. Mezi závěsy pronikl úzký proužek světla a její kůže se v něm bledě leskla. Sledoval paprsek, jak osvětluje nízký orientální stůl, na kterém leží sáček s tabletami rozdrcenými na prášek, bílou pohovku s polštářky ve tvaru srdce, porcelánovou panenku na parapetu, lahvičky parfémů s dětinskými vůněmi, jako je meruňková a vanilková, i školní uniformu pověšenou na garnýži. Už na ni začínala být moc stará, i když stále nosí culíčky.

Kainovi znovu zakručelo v břiše a uvědomil si, jak se mu otevírají všechny póry. Tělo měl ulepené chladným zapáchajícím potem. Musel zatnout svaly na břiše a zadržet dech, aby to v sobě udržel. Pomalu počítal do dvaceti. Křeč povolila. Místnost zaplnil nakysle sladký puch amfetaminových větrů. Připomínal přepálenou cibuli.

Brzy bude konec. Zbývalo mu jen pár gramů. Pak dost. Už nikdy víc amfetamin.

Pochopil to, když stál v tom sklepe, v ruce držel postříbřený cepín a paži měl postříkanou krví. Pohledem spočinul na díře, která zela v Moreniově lebce.

Lidé mají na rozdíl od zvířat tu schopnost, že v jiných vidí sami sebe. Dokážeme se vcítit do jejich utrpení a pochopit jejich bolest. Říká se tomu soucit. Ovšem soucit neexistuje sám o sobě. Žije v symbióze s jednou o dost temnější částí lidské duše — s představou bolesti. S naší nekonečnou představivostí, s níž vymýšlíme utrpení. S fantaziemi, které nám daly devítiocasou kočku, kacířskou vidlici a Jidášovu stolicí.

Čím se všechna tahle krutost živí, pomyslel si. Zlatý cigarety. Co si o něm ten hajzl asi myslel? Kain na něm řádl celé hodiny. Lámal mu prsty, pátil ho cigaretami, bil ho a kopal. Otevřel stavidla své vlastní dobře vyvinuté kruté fantazii. Oči. Nesnesl

ten jeho žalostný pohled, a tak mu je vypálil. Ani trošičku ho nelitoval. Cítil jenom burácivé bušení krve v uších, sílu a opojení. Kain se ani jednou nezeptal proč. Bylo mu jedno, kdo to je. Byl ženatý? Měl děti? Netušil. Znal jenom jméno. Mikael Morenius umírající. To ta droga. Amfetamin, který vymazal člověka a utrhl z řetězu zvíře. Psychóza. To nebyl on. On nebyl takový. Kain. Zabiják.

Tohle nejsem já.

„Bude to chvíli trvat, než promluví,“ říkal bratr, „ale nakonec to přijde.“

Měl pravdu. Samozřejmě že to přišlo. Dozvěděli se, že už existuje jenom jeden člověk, který to ví. Poslední oběť. Poslední splátka.

Co nejopatrněji sevřel její křehké rameno a zvedl ji ze sebe. Přesto se probrala, převrátila se na záda a podívala se na něj. Stydl se za ten zápach, Lin však nic neřekla.

„Něco tady pro tebe mám,“ pronesl.

Vyklouzl z postele, dopadl kanadami na podlahu a začal hledat v kapse bomberu. Vytáhl oválný šperk, který byl velký asi jako dětská dlaň a karmínově a zlatě se blýskal. Tlustý řetízek visel Kainovi z dlaně. Lin ho popadla drobnou rukou. Dotýkala se zlatého okraje. Uprostřed ho zdobily dva drahokamy velké jako slza. Lin stiskla šperk v dlani.

Natáhl se pro sáček na stole. Nasypal si trochu bílého prášku na jemnou kůži mezi palcem a ukazovákem a šňupl. Byl to syntetický opiát. Valoron. Křeče zmizely. Součástí jeho odvykacího plánu byl temgesic. Lék, který mu dala ona. Ta žena z telefonu. Cesta od amfetaminu.

Lin ho pohladila po zádech a on se na ni podíval. Usadila se teď se zkříženýma nohama a srdíčko těsně pod lemem bavlněných kalhotek měla nakřivo. Řetízek si pověsila kolem krku, tmavorudý šperk se jí pohupoval mezi prsy. Poklepala na něj

ukazováčkem a špičku prstu si pak položila na bradavku. Tmavou, téměř černou, a vztyčenou.

„Myslím, že je tam nějaký poklad,“ zašeptala a dobývala se do šperku krátkým nehtem. Pohrávala si s ním a pak chytila Kaina za ruku. „Ale nechci ho otevřít. Tos mi koupil?“

„Ano,“ zalhal.

19

Lžice opatrně odhrnovala svrchní vrstvu rašeliny. Mezi zadní stěnou vily a živým plotem se vršilo listí, hlína a uschlá tráva. Na motor bagru dopadaly velké sněhové vločky a rozplývaly se v teplou páru páchnoucí po motorových zplodinách. Obsah každé lžice prohlíželi dva policisté v uniformách.

Fredrik se klepal pod nepromokavým pončem. Oknem z jídelny k němu doléhal Kossův burácivý hlas. Inspektor se rozčíloval, jak je možné, že rozložené kameny v zahradě neobjevili dřív. Fredrik věděl, že by měl zůstat vevnitř a bránit Kafu, ovšem nedokázal to. Místo toho polkl jednu tabletu a odešel. Koss měl totiž pravdu. Proč nezajistila, aby prozkoumali i zahradu? To měla sakra udělat sama. Na místě činu je potřeba udělat si přesnou představu, to ví každý policista. Nebo aspoň každý dobrý policista. Že by to zanedbala? To mu k ní nesedělo.

Zápach vycházející z motoru ho štípal v nose, a tak odtud odešel. Za březovou alejí se táhl trávník a uprostřed něj rostla převislá vrba. Její husté větve dosahovaly až k zemi. I když na větvích pohlávalo jenom pár vybledlých listů, Fredrik téměř

neviděl kmen. Odhrnul větve stranou. Na čelo mu dopadlo několik kapek. Otřásl se. Tady uvnitř panovalo takové ticho... A téměř tma. Hluk bagru se změnil v jakýsi vzdálený hukot. Do kmene někdo vyryl jména *Agnes + Axel*.

Jizvy zarostly do kůry, nápis byl už starý. Vybavilo se mu, co vyprávěla Kafa. Gerda a Ernst Thraneovi měli syna. Axela. Zemřel už před lety.

Plesnivá vůně s sebou přinesla vzpomínky na matku. Fredrik si vybavil, jak se na balkoně ve Frogneru starala o všechny ty květiny a rostliny. Lehával tam na zádech, díval se do zeleně, zavíral oči a šumění větru v popínavých růžích a vůně vlhké hlíny a ořezaných větvíček ho odnášely kamsi daleko.

Tady musely bývat prázdniny. Pod obrovskou zelenou vrbou, která ho odřízla od venkovního světa a dala volný prostor myšlenkám a fantazii. Společně s Agnes. Kdo to byl? Dívka ze sousedství? První, kterou Axel políbil? Která mu dovolila strčit ruku pod blůzu? Možná toho ani víc nestihl.

Myšlenky se mu stočily zpátky k Mikaelu Moreniovi. Co stihl on, že to bylo tak důležité, tajné a děsivé, že bylo potřeba vymazat celý jeho život? Fredrik přejel prstem po písmenech v kůře. Věděl, co musejí udělat. Musejí najít místo, kde Morenius žil. A to co nejrychleji. Protože podlahu někdo může umýt, stěny vymalovat a nábytek spálit.

Fredrik neslyšel, jak na něj policistka volá, a když strčila hlavu mezi větve, trhl sebou.

„Dva mrtví,“ řekla. „V té jámě leží dvě kostry.“

Na nejzazším článku prsteníčku byl ještě pořád navlečený stříbrný prsten. Ruce spočívaly složené na hnědočerném hrudním koši a k lebce se lepily šedobílé vlasy. Druhá mrtvola, ta vyšší, byla patrně bez vlasů. Ostatky se nacházely vedle sebe necelý metr pod zemí. Bezvlasé lebce chybělo v horní čelisti

několik zubů. Zbytky oděvu nasvědčovaly tomu, že těla nebyla nahá.

„Myslím, že jsou to dvě ženy,“ řekla Tereza Grøftingová. „Níz-
ké široké pánve,“ ukázala.

Když si Fredrik chtěl přidřepnout, přeskočilo mu v koleni.
Sykl bolestí. Usuzoval, že těla někdo do hrobu pečlivě uložil,
neležela tam nijak pohozená.

Kosti a hlína, která je zakrývala, byly jemně cítit houbami
a amoniakem.

„Musely tady ležet dlouho.“

Kafa položila Fredrikovi ruku na rameno. Kvůli němu, nebo
kvůli sobě?

„Gerda Thraneová?“ řekla a kývla směrem k jámě.

„To by mě nepřekvapilo,“ odpověděl a vzhlédl. Kafa měla si-
nalou tvář, ze které se nedalo nic vyčíst. Věděla, že je všem jasné,
že dostala pořádnou lekci. Ovšem kdo je ta druhá?

Nevlídné bručení Fredrikovi napovědělo, že se k jámě při-
blížil Sebastian Koss.

„Vytáhněte je,“ přikázal jim. „Vytáhněte je a zjistěte, kdo to
sakra je. Myslíte, že to je úkol, který byste mohla zvládnout,
Ikbálová?“

20

Kafa s Fredrikem stáli pod tmavým gobelínem v jídelně. Kafa
rozkládala ze svazku papírů na stůl jednotlivé dokumenty
a Fredrik si ji přitom prohlížel.

Toto je pouze náhled elektronické knihy.